

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **IEFCE Czech Republic, a. s.**
sídlem U dubu 691/48, 147 00 Praha 4 – Braník
zastoupena daňovou poradenskou společností GOODWILL PARTNER,
s.r.o.
sídlem U dubu 691/48, 147 00 Praha 4 – Braník
proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č. j. 24030/24/5100-00460-708633

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalobkyně byla ke dni 1. 1. 2024 vlastníkem nemovitých věcí evidovaných na listu vlastnictví č. 3819 a č. 1994 pro katastrální území Nové Město a obec Praha, a to bytové jednotky č. 2 nacházející se v bytovém domě č. p. 777 umístěném na pozemku p. č. 615/1 a od tohoto vlastnictví odvozeného spoluvlastnického podílu na společných částech domu a pozemku o velikosti id. 882/14135 (dále jen „*bytová jednotka*“).
2. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) podle ustanovení § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „*zákon o dani z nemovitých věcí*“) a ustanovení § 139 ve spojení s § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“) stanovil platebním výměrem ze dne 30. 4. 2024, č. j. 3771205/24/2004-70462-111080 (dále jen „*platební výměr*“), žalobkyni daň z nemovitých věcí na rok 2024 ve výši 3 780 Kč.
3. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které Odvolací finanční ředitelství (dále jen „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 31. 7. 2024, č. j. 24030/24/5100-00460-708633 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu a zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2024 zamítlo a platební výměr potvrdilo.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný předně shrnul skutkový stav, ze kterého vyplývá, že žalobkyně se stala vlastníkem předmětné bytové jednotky a v této souvislosti poplatníkem daně z nemovitých věcí počínaje zdaňovacím obdobím roku 2021. Daň z nemovitých věcí za rok 2021 jí byla vyměřena z moci úřední platebním výměrem ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080, který byl žalovaným potvrzen rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633. Daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2022 a 2023 byla v souladu s ustanovením § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí vyměřena ve výši poslední známé daně. Žalobkyně byla k rozhodnému dni 1. 1. 2024 vlastníkem předmětné bytové jednotky, daň za zdaňovací období roku 2024 jí byla vyměřena platebním výměrem v souladu s ustanovením § 13a odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí, ve výši poslední známé daně upravené o změny související s novelizací zákona o dani z nemovitých věcí.
5. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně dne 27. 5. 2024 správci daně e-mailem odvolání, které bylo žalobkyní ve smyslu ustanovení § 71 odst. 3 daňového řádu potvrzeno datovou zprávou dne 31. 5. 2024. Žalovaný uvedl, že odvolání neobsahuje žádný odvolací důvod a jde toliko o blanketní odvolání.
6. Žalovaný dále shrnul relevantní ustanovení zákona, přičemž v bodech [21] a [22] napadeného rozhodnutí citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, konkrétně vymezení zneužití práva a konstatování, že soud neposkytuje ochranu výkonu práva, které je vlastně jeho zneužitím. Citoval také bod [28] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS], podle kterého uplatňování práv účastníků řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů s tím, že správní řízení by se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tak stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez smysluplného obsahu. K těmto úkonům by přitom vedla povinnost správních orgánů poskytovat ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) podatelů poučení či pomoc, pokud podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo pomáháno. Pokud podatel činí kroky jen k dosažení pomoci, jde o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.

7. Žalovaný dále konstatoval, že odvolání neobsahuje náležitosti požadované ustanovením § 112 odst. 1 daňového řádu. Správce daně ani žalovaný však nepřistoupili k vydání výzvy k odstranění vad odvolání, přičemž tento postup žalovaný odůvodnil v bodech [24] až [26] napadeného rozhodnutí. Žalovaný argumentoval, že správci daně i žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že zástupce žalobkyně neustále činí podání, které neobsahují povinné náležitosti, na výzvy k odstranění vad nereaguje a na následné zastavení řízení reaguje blanketními odvoláními, kterými celý proces začíná nanovo a jde tak o proces, který by mohl pokračovat nekonečně dlouho. Zástupce žalobkyně tak správci daně fakticky znemožňuje vydání pravomocného rozhodnutí ve věci, což žalovaný posoudil jako zneužití práva. Argumentoval, že žalobkyně měla více než tříměsíční časový prostor k odstranění vad podání. Postup správce daně proto žalovaný neposoudil jako vadu; pokud shledal, že žalobkyně opakovaným podáváním vadných podání zneužívá právo, nebylo povinen ji podle ustanovení § 112 odst. 2 či § 74 odst. 1 daňového řádu vyzývat k odstranění vad. Tento argument podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016 – 54 a v případě takového jednání ze strany zástupce žalobkyně také citací bodu 61 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022 – 218. Žalovaný dodal, že zájem na ukončení šikanózního jednání žalobkyně převažuje nad zájmem na striktní dodržování zákonného procesního postupu, protože zákonnost platebního výměru přezkoumal i přes vady odvolání.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný v obecné rovině přezkoumal zákonnost platebního výměru. Uvedl, že platební výměr není nepřezkoumatelný, neboť obsahuje všechny náležitosti vymezené ustanovením § 102 odst. 1 a 2 daňového řádu. Vyjádřil se k samotnému stanovení daňové povinnosti a legislativním změnám zákona o dani z nemovitých věcí účinných od 1. 1. 2024 souvisejících s vyměřením daně. Dále posoudil zahrnutí bytové jednotky pod předmět daně ze staveb a jednotek a základní sazbu daně, přičemž podlahová plocha bytové jednotky činí podle „*Prohlášení vlastníka o vymezení jednotek podle ustanovení § 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů*“ ze dne 19. 10. 2001, č. j. V-8904/02 (dále jen „*prohlášení vlastníka*“) 88,20 m². Uvedl použití koeficientu podle ustanovení § 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí a místního koeficientu ve smyslu ustanovení § 12 téhož zákona, popsal postup výpočtu daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2024 a konstatoval, že žalobkyni byla daň z nemovitých věcí za posuzované zdaňovací období stanovena v souladu se zákonem o dani z nemovitých věcí a daňovým řádem; neshledal tedy žádné odvolací důvody osvědčující nezákonnost či nesprávnost platebního výměru ani okolnosti žalobkyní neuplatněné, které by odůvodnily jeho změnu či zrušení.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Námitky žalobkyně soud posoudil a podle jejich obsahu je rozdělil do dvou žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

10. Zaprvé žalobkyně namítala, že řízení předcházející vydání platebního výměru a napadeného rozhodnutí obsahovalo podstatné vady (článek V. a VI. žaloby).
11. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně dne 27. 5. 2024 blanketní odvolání, které dne 28. 5. 2024 doplnila o zákonné náležitosti vymezené v ustanovení § 112 odst. 1 daňového řádu. Doplnění provedla prostřednictvím poštovních služeb především proto, že některé důkazní prostředky (zvukové záznamy) byly na USB nosiči. Doplnění odvolání však nebylo v odvolacím řízení zohledněno.
12. Žalobkyně namítala, že správce daně ji měl k odstranění vad odvolání vyzvat postupem podle ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu či měl přihlídnout k doplnění tohoto odvolání učiněnému vůči jinému správci daně. Ani jeden z výše nastíněných postupů správce daně neučinil a zatížil tak řízení podstatnými vadami s vlivem na zákonnost výroku rozhodnutí.
13. Správce daně svá tvrzení ohledně výše specifikovaného doplnění odvolání měnil; nejdříve uváděl, že šlo o bezobsažné podání, později tvrdil, že šlo o zneužití procesního práva odvolání doplnit. Nakonec tvrdil, že mu toto doplnění nebylo účinně doručeno, že mu nebylo doručeno vůbec nebo že bylo doručeno na nesprávné pracoviště. Žalobkyně namítala, že pojem bezobsažné podání je protimluv. Popřela, že by činila podání, kterými by právo zneužívala. Zatímco ona se odvoláním domáhala provedení místního šetření a zrušení platebního výměru, správce daně různými výklady ustanovení § 71 daňového řádu a jejich účelovými změnami některá podání považoval za neplatná, neúčinná či neúčinně doručená. Tato podání následně odmítal zaevidovat do spisu, případně na ně nebral ohled či je vyřizoval formou úředních záznamů. Šlo o obstrukční jednání správce daně, pro které daňový řád neposkytuje oporu.
14. Žalovaný tyto vady řízení také neodstranil, přičemž uvedl, že odvolání neobsahuje žádný odvolací důvod. Avšak pokud by správci daně došlo jen blanketní odvolání, či pokud by doplnění odvolání trpělo vadami absence náležitostí, bylo na místě postupovat v souladu s ustanoveními § 112 odst. 2 a 3 daňového řádu. Taktéž řízení před žalovaným tak trpělo podstatnými vadami a napadené rozhodnutí bylo pro žalobkyni překvapivé.
15. Žalobkyně se dále věnovala argumentaci žalovaného obsažené v bodech [24] až [26] napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvedl důvody, pro které žalobkyni nevyzval k odstranění vad odvolání ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu.
16. Předně popřela, že by její zástupce podával podání bez povinných náležitostí, na výzvy k odstranění vad nereagoval a vytvářel tak fakticky nekonečný proces bránící vydání meritornímu rozhodnutí. Na výzvy správce daně zástupce žalobkyně průběžně reaguje. Namítala, že žalovaný výše uvedená konstatování nekonkretizoval; neuvedl žádné konkrétní opakovaně podané vadné podání, žádný konkrétní případ, ke kterému by se zástupce žalobkyně mohl vyjádřit. Měl alespoň konkretizovat kdy k takovému jednání mělo docházet a se svým názorem zástupce žalobkyně před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit. Pokud tak neučinil, není napadené rozhodnutí přezkoumatelné a pro žalobkyni je překvapivé. Argumentace nekonečně dlouhým procesem není přílehlavá a žalovaný sám připustil, že v tomto případě žádnou výzvu k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 112 odst. 1 daňového řádu nevydal.
17. Jednání zástupce žalobkyně v jiných řízeních není přílehlavé a není ani relevantní pro zde posuzovaný případ, neboť na podání zástupce žalobkyně je nutné hledět jako na podání žalobkyně samotné. Pokud by byl argumentační postup žalovaného správný, žalobkyně by

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

musela argumentovat nesprávným postupem žalovaného v jiných řízeních. Taková argumentace by však jistě nebyla považována za relevantní, tím spíše není použitelná žalovaným v napadeném rozhodnutí.

18. Zástupce žalobkyně nesouhlasil ani s tvrzením, že odvolání, které opětovně vykazovalo vady bránící projednání, bylo zneužitím práva. Namítal, že není zřejmé jaké odvolání měl žalovaný na mysli; jeho rozhodnutí je v tomto ohledu nesrozumitelné a argumentace zcestná. Pokud bylo tímto odvoláním jen podání ze dne 27. 5. 2024, nemohlo toto podání vykazovat vady opětovně. Pokud měl na mysli doplnění odvolání, neuvedl, jaké vady v něm nacházel. Konečně pokud měl na mysli podání učiněná v jiných řízeních, žalobkyně s tímto hodnocením těchto podání nesouhlasila a doplnila, že tato podání nejsou v tomto řízení relevantní. Žalovaný konkrétní opakovaná vadná podání ani nezmiňoval, když odkazoval toliko na blanketní odvolání ze dne 27. 5. 2024. Podání jednoho blanketního odvolání přitom nelze považovat za šikanózní jednání žalobkyně bez ohledu na to, zda bylo doplnění odvolání účinně doručeno. Na základě jediného odvolání zároveň nelze dospět k závěru, že zájem na ukončení šikanózního jednání převažuje nad zájmem nad dodržováním zákonného procesního postupu.
19. K argumentu, že žalobkyně měla tříměsíční časový prostor k doplnění odvolání, žalobkyně uvedla, že vady odvolání odstranila hned následujícího dne po podání blanketního odvolání. Pokud doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2024 nebylo účinné, žalobkyně měla být vyzvána k odstranění vad blanketního odvolání. Pokud odvolání zjevně nebylo způsobilé k projednání, měl ji správce daně vyzvat k odstranění jeho vad; neučinil-li tak, zatížil řízení podstatnou vadou s vlivem na zákonnost výroku.
20. Žalobkyně se dále vyjádřila k relevantnosti judikatury, kterou žalovaný uvedl na obranu svého postupu spočívajícího v upuštění od vydání výzvy k odstranění vad.
21. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016 – 54 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno v jiné věci a za jiných okolností, přičemž vada spočívala v nesouladu mezi názvem a obsahem podání. Soud v tomto rozsudku přisvědčil žalovanému, že pokud žalobce opakovaně podával vadná podání a bránil tak správnímu orgánu rozhodnout, jednalo se o zneužití práva. Žalobkyně však argumentovala, že ve zde posuzované věci žalovaný naopak asi tvrdí, že žalobkyně účinně nedoručila doplnění odvolání nebo že doplnění odvolání trpělo dalšími vadami. Zopakovala, že pokud mu doplnění odvolání nedošlo, vycházel toliko z jednoho podání (blanketní odvolání). Pokud mu bylo doručeno i doplnění odvolání, které však obsahovalo všechny zákonné náležitosti a návrh na provedení místního šetření, žalovaný neuvedl konkrétní vady tohoto doplnění odvolání.
22. K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022 – 218, který se sice týkal jiného žalobce ale stejného právního zástupce žalobkyně, uvedla, že rozhodnutí žalovaného bylo soudem zrušeno, soud posuzoval odlišné otázky od těch řešených v tomto případě a že odkaz na tento rozsudek není přílehlavý. Zástupce žalobkyně se v tomto případě po dobu cca 3 let domáhal uznání plné moci a správce daně do dnešní doby mu odmítá zpřístupnit soupis registračního spisu ve formátu ADIS. Ve zde posuzované situaci taková otázka související s uznáním plné moci nenastala. Městský soud navíc v citovaném rozsudku podle názoru zástupce žalobkyně nesprávně posoudil rozhodné otázky a jen skutečnost, že městský soud žalobci vyhověl, zabránila podání (podle zástupce žalobkyně úspěšně) kasační stížnosti. Například smysl postrádající podání či podání nehodná daňového poradce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zmiňovaná tímto rozsudkem v souvislosti se zástupcem žalobkyně obsahově odpovídala odborným diskuzím, které pracovníci zástupce žalobkyně vedli v související věci na ministerstvu financí nebo byly předmětem odborných seminářů na akademické úrovni, proč žalobkyně nespátrovala důvod, proč by městský soud o takových otázkách neměl věcně rozhodnout a namísto toho se uchýlovat k nepodloženým kritikám osobní povahy, které žalovaný z výše uvedeného rozsudku městského soudu citoval. V každém případě se tyto otázky nevztahují ke zde souzené věci; tedy zda měla žalobkyně učinit odvolání blanketní v elektronické formě a zvukové záznamy odeslat poštou, či zda je tento postup šikanou, což je podle žalobkyně zcela nepřiměřené posouzení. Namítla, že když tak zástupce žalobkyně v jiné věci dříve postupoval, výsledkem bylo, že žalovaný přílohu e-mailu neuznal jako platně a účinně doručené s tím, že nebyly obsahem datové zprávy. Tou ale zvukové záznamy odeslat nelze.

23. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, žalobkyně zopakovala svou argumentaci, že právo odvolání nezneužila, ale vykonala, a že žalovaný nijak nespecifikoval, v čem mělo zneužití práva spočívat ani v čem by měla spočívat újma, kterou měl zneužitím práva způsobit jinému nebo společnosti. Vedle odvolání ze dne 27. 5. 2024 a jeho doplnění z následujícího dne žalovaný žádné jiné jednání ve vztahu ke zneužití práva neuvedl. Žalovaný tak v odůvodnění nebyl ochoten vybrat si z tvrzení správce daně; tedy že odvolání a jeho doplnění vykazovaly a vady (a v takovém případě bylo zapotřebí je specifikovat), nebo že doplnění odvolání nebylo účinně doručeno (potom ale žalobkyně nemohla opakovaně podávat vadná odvolání).
24. Odkaz na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS] pak žalobkyně nepovažovala za přílehlavý, přičemž od správních orgánů neočekávala pomoc. To však nemění nic na skutečnosti, že pokud správci daně nebylo (účinně) doručeno doplnění odvolání, měl postupovat v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu. Výše uvedené platí tím spíše za situace, ve které žalobkyně žalovanému v řízení na prvním stupni zasílala podání s námitkami, které postačovaly jako odvolací důvody. Žalovaný je však opomenul.
25. Za podstatnou vadu řízení žalobkyně konečně označila také skutečnost, že ve věci bylo rozhodováno, ačkoliv správce daně věcně neposoudil návrhy na vyloučení úředních osob. Zástupce žalobkyně opakovaně správci daně i žalovanému specifikoval okolnosti, na jejichž základě vznikly důvody systémové podjatosti a navrhoval postupy jejího odstranění. V této souvislosti se obrátila také na Generální finanční ředitelství; to ale nemohlo na návrh zástupce žalobkyně věcně reagovat, neboť se sporné otázky netýkaly daňového řízení. Otázky nedostatku nestrannosti a systémové podjatosti byly zástupcem žalobkyně opakovaně podrobně vyloženy správci daně i jeho nadřízenému. Nešlo přitom o zneužití práva nebo snahu komplikovat řízení a postupy správce daně. Cílem bylo zjednodušení agendy a odstranění nehospodárností.
26. *Zadrubé* žalobkyně namítala věcnou nesprávnost platebního výměru a napadeného rozhodnutí (článek II., III., IV. a VII. žaloby).
27. Žalobkyně namítala, že správce daně a žalovaný nepřihlédli k jejímu návrhu na provedení místního šetření, v platebním výměru a napadeném rozhodnutí se k němu žádným způsobem nevyjádřili a toliko konstatovali, že při stanovení daně vycházeli z údajů obsažených v katastru nemovitostí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

28. Za spornou žalobkyně označila otázku, zda má být při stanovení daně z nemovitých věcí vycházeno jen z údajů katastrálních, přestože jsou tyto údaje prokazatelně nesprávné. Zástupce žalobkyně v daňovém řízení namítal dílčí nesprávnost a nepoužitelnost katastrálních evidencí. Proto odmítal podat daňové přiznání odpovídající katastrální evidenci, neboť by v rámci daňového přiznání musel učinit prohlášení o správnosti nesprávných údajů. V této souvislosti požadoval provedení místního šetření, jehož účelem mělo být objektivně správné stanovení daně. Tento postup mu přišel jako hospodárnější řešení než porizovat o rozloze bytové jednotky znalecký posudek.
29. Platebním výměrem však správce daně žalobkyni daň vyměřil toliko na základě katastrálních údajů, přičemž její návrhy na provedení místního šetření zcela opomenul. Nedbal tak zásady, že je v daňovém řízení povinen vycházet ze skutečného stavu věci a že součástí ústavního pořádku je zásada daňového řízení, podle které má skutkový stav přednost před tím formálním (což dokládala odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 7 Afs 109/2004 – 54 a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 499/03). Zároveň nerespektoval pravidla dokazování obsažená v ustanoveních § 92 odst. 3 a odst. 7 a ustanovení § 93 odst. 1 daňového řádu. Pokud tedy žalobkyně navrhovala důkazy nesprávnosti katastrálních údajů, výslechy svědků o skutečném stavu věci a místní šetření, měly být správcem daně tyto důkazní prostředky zohledněny.
30. Ačkoliv žalovanému bylo známo, že mezi žalobkyní a správcem daně je sporné, zda má být daň vyměřena toliko na základě údajů z katastru nemovitostí či zda má být v případě pochybností o jejich správnosti provedeno místní šetření, také on žalobkyni nesprávně stanovil daň výlučně podle formálněprávních katastrálních údajů, aniž by námitky žalobkyně ve svém rozhodnutí zohlednil.
31. Žalobkyně dále namítala, že výše daně z nemovitých věcí za rok 2024 jí byla stanovena nesprávným způsobem.
32. Ačkoliv měl správce daně daň stanovit podle faktické rozlohy zdaněných částí nemovitosti, žalobkyni daň vyměřil podle katastrálních údajů.
33. V platebním výměru správce daně uvedl, že daň není vyměřena ve výši poslední známé daně, neboť došlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně. Touto změnou je však toliko změna sazby daně, která je však stanovena obecně použitelným předpisem a *stricto sensu* není okolností rozhodnou pro stanovení daně. Opomenul také, že z ustanovení § 51 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „katastrální zákon“), které vyjmenovává údaje, které jsou právně závazné pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru, vyplývá, že výměra parcely není závazným údajem katastru nemovitostí. Tento závěr žalobkyně podpořila odkazem na bod 50 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 102/2017 – 27. Pokud by přitom zákonodárce požadoval, aby základ daně z nemovitostí vycházel čistě z údajů evidovaných v katastru nemovitostí bez ohledu na skutečný stav, toto pravidlo by stanovil obecně a neumožnil by využití skutečné rozlohy nemovitostí. Své závěry žalobkyně podpořila také citací důvodové zprávy k novému znění ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí, podle které je cílem nové úpravy vyšší přesnost; nikoliv tedy vyloučení pravidel obsažených v ustanoveních § 8 odst. 3 a § 93 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný tak právní úpravu vyložil a aplikoval v rozporu s úmyslem zákonodárce a objektivním účelem hmotněprávní normy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

34. Uvedená vada nebyla zhojena ani v napadeném rozhodnutí. Žalovaný opomenul, že poplatníkem daně z nemovitých věcí je jejich skutečný vlastník, nikoliv osoba, která je jako vlastník toliko evidována (což žalobkyně dokládala odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 351/2018 – 32 [č. 3827/2019 Sb. NSS]). Ve výsledku však žalobkyni nestanovil daň jen z podlahové plochy bytové jednotky, ale částečně i ze společných prostor.
35. Pro účely stanovení základu daně je s ohledem na výše uvedené rozhodující skutečná výměra, nikoliv údaje evidované v katastru nemovitostí. Žalovaný tedy postupoval nesprávně, když přes námitky nesprávnosti údajů obsažených v katastru nemovitostí a požadavku na provedení místního šetření daň stanovil toliko na základě rozlohy evidované v katastru nemovitostí.
36. Řízení předcházející vydání platebního výměru tak podle žalobkyně trpělo podstatnými vadami, které měly vliv na zákonnost výroku platebního výměru a napadeného rozhodnutí; správce daně a žalovaný totiž vycházeli z formálního stavu obsaženého v katastrálních údajích, nikoliv ze skutečného stavu.
37. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný bez ohledu na otázku, zda mělo být provedeno místní šetření, stanovil daň z nemovitých věcí v nesprávné výši. Koeficient podle ustanovení § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí stanovil v nesprávné výši 5.
38. Z katastru nemovitostí vyplývá, že bytová jednotka se nachází v bytovém domě č. p. 777 umístěném na pozemku p. č. 615/1, katastrální území Nové Město, kód katastrálního území 727181. Žalobkyně odkazovala na internetové stránky Ministerstva financí České republiky, podle kterých katastrální území č. 727181 spadá pod Městskou část Praha 2, jejíž koeficient je stanoven jako 2,5. Ten vyplývá také z přílohy obecně závazné vyhlášky č. 14/2019 Sb. hl. m. Prahy, o výši koeficientů pro výpočet daně z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*obecně závazná vyhláška Hl. m. Prahy*“). Tento koeficient se u tohoto kódu katastrálního území také automaticky předvyplní na řádku 315 v elektronickém formuláři k dani z nemovitých věcí na rok 2024.

IV. Vyjádření žalovaného, replika žalobkyně a duplika žalovaného

39. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil a soudu navrhoval, aby ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Stručně shrnul dosavadní průběh řízení a žalobní námitky, které rozdělil do 3 žalobních bodů. Setrval na svém právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Následně se vyjádřil ke konkrétním námitkám žalobkyně.
40. Předně se vyjádřil k namítané věcné nesprávnosti rozhodnutí správce daně a žalovaného, která podle žalobkyně spočívala v tom, že správní orgány vycházely z údajů uvedených v katastru nemovitostí, nikoliv ze skutečného stavu. Žalovaný uvedl, že katastr nemovitostí je veřejným seznamem, a proto se na něj uplatňuje zásada materiální publicity; tedy že platí vyvratitelná domněnka souladu zápisu ve veřejném seznamu se skutečným stavem. Je na osobě, která pravdivost zápisu popírá, aby prokázala jeho nepravdivost. Žalovaný dále shrnul obsah ustanovení § 7 odst. 1 písm. b), § 8 odst. 1 a § 10 odst. 3 a 4 zákona o dani z nemovitých věcí a konstatoval, že žalobkyně je uvedena na listech vlastnictví č. 3819 a č. 1994 katastrálního území č. 727181 Nové Město, obec Praha, jako vlastník bytové jednotky.
41. Žalovanému nebylo zřejmé, v jakých katastrálních údajích žalobkyně shledala neshodu, neboť v samotném katastru nemovitostí není podlahová plocha bytové jednotky uvedena.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Vyplývá až z prohlášení vlastníka. V katastru nemovitostí přitom není u nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně uveden žádný zápis, ze kterého by vyplýval nesoulad údajů se skutečným stavem. Žalobkyně neupřesnila ani nedoložila, které údaje v katastru nemovitostí nebo ve výše uvedeném prohlášení nebyly souladné s realitou. Zákon /ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí/ za podlahovou plochu přitom označuje plochu uvedenou v prohlášení vlastníka bez ohledu na to, zda odpovídá skutečnému stavu. Dále argumentoval, že správce daně je povinen postupovat podle údajů z katastru nemovitostí, včetně vložených listin, ve kterých však spornost údajů zapsána nebyla.

42. Ze spisového materiálu žalovaný nezjistil, že by žalobkyně v minulosti provedení místního šetření navrhovala a není zřejmé jakou skutečnost jím chtěla dosvědčit. Při místním šetření by podle žalovaného nebylo nepravděpodobné, že by správce daně byl případný nesoulad skutečného stavu s tím zapsaným doložit, neboť nedisponuje vybavením potřebným k určení přesné výměry bytové jednotky a schopnost osvědčit tento nesoulad nemá ani výpověď svědků (které žalobkyně také nespecifikovala). Není také zřejmé, jak by mohl skutečnou výměru podlahové plochy prokázat blíže neidentifikovaný zvukový záznam. K tomu žalovaný doplnil, že pokud žalobkyně poštou zaslala USB nosič, byla ochotna do koupě tohoto příslušenství investovat relevantní částku peněz.
43. Žalovaný dále poukázal na obstrukční jednání žalobkyně v řízení o vyměření daně z nemovitých věcí z bytové jednotky za rok 2021. Žalobkyně bytovou jednotku nabyła dne 11. 9. 2020 a stala se tak poplatníkem daně z nemovitých věcí za rok 2021. Daňové přiznání však žalobkyní podáno nebylo, proto ji správce daně vyzval k jeho podání. Na tuto výzvu sice žalobkyně reagovala podáním (e-mailem potvrzeným datovou schránkou), samotné daňové přiznání však nepodala a správce daně jí tak daň vyměřil z moci úřední platebním výměrem. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně blanketní odvolání. Správce daně žalobkyni vyzval k odstranění vad tohoto odvolání a stanovil jí termín nahlížení do spisu, na které se však žalobkyně nedostavila. Na výzvu pak reagovala podáním (taktéž e-mailem potvrzeným datovou schránkou), kterým doplnila odvolání a podala podnět k přezkoumání výzvy k odstranění vad odvolání. Podnět k přezkumu byl posouzen jako nedůvodný, v odvolání nebyl uveden žádný konkrétní odvolací důvod. Z kroků žalobkyně však žalovaný dovodil jeho nesouhlas s vyměření daně. Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání podala žalobkyně podnět k přezkumu ke Generálnímu finančnímu ředitelství, to však rozhodlo o jeho nedůvodnosti. Ve výše uvedeném odvolání žalobkyně nepřednesla, v čem shledala rozpor mezi zapsaným a skutečným stavem, přičemž nepadla žádná zmínka o návrhu na provedení místního šetření.
44. K vadám odvolacího řízení žalovaný konstatoval, že ve spisovém materiálu není evidováno žádné doplnění odvolání adresované správci daně, přičemž podání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb je u žalobkyně výjimečné. Stejnou tezi, že odvolání podáno elektronicky a jeho doplnění listině prostřednictvím poštovních služeb, žalobkyně použila také v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru na zdaňovací období roku 2021, ani tehdy však tvrzení nemělo oporu ve spisovém materiálu a nebylo žalobkyní doloženo. Pravděpodobnost, že by u jednoho podatele došlo k nedoručení zásilky ve dvou různých řízeních lišících se jen zdaňovacím obdobím je podle žalovaného minimální. Připomenul, že žalobkyně již jednou v řízení před Městským soudem v Praze tvrdila nedoručení poštovní zásilky, když měl její zástupce plnou moc k zastupování žalobkyně na rozdíl od ostatních listin poslat soudu prostřednictvím poštovních služeb. Podle žalovaného až podivně často docházelo ke ztrátám poštovních zásilek žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

45. S poukazem na výše nastíněné obstrukční jednání žalobkyně v řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období 2021 žalovaný konstatoval, že správci daně by se i v případě vydání výzvy k odstranění vad odvolání v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu nedostalo argumentace, nýbrž obstrukčního jednání zástupce žalobkyně, který se blanketními podáními a uplatňováním různých procesních institutů snaží oddalovat věcné ukončení řízení. V této souvislosti žalovaný v bodě [18] vyjádření poukázal na další daňová řízení ve kterých vystupoval zástupce žalobkyně a u kterých lze pozorovat zjevné obstrukce. Zahlcování prvostupňových správců daně i žalovaného ze strany společnosti GOODWILL PARTNER, s. r. o. je tedy běžnou praxí jak v řízeních, ve kterých figuruje jako zástupce, tak v řízeních týkajících se jí samé. Za období od 1. 1. 2024 do 23. 10. 2024 podal zástupce žalobkyně ve věcech 45 zastoupených žalovanému 581 podání, často duplicitních k podání správcům daně. Podle žalovaného jde o učebnicový příklad šikanózního jednání vůči správnímu orgánu, přičemž lze dovodit že tento *modus operandi* zástupce žalobkyně aplikuje také ve vztahu k prvostupňovým orgánům, příslušným i nepříslušným v řízení jeho zmocnitelů. To potvrzuje také skutečnost, že správce daně na základě vlastní praxe nepostupoval v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu.
46. Za šikanózní chování ze strany zástupce žalobkyně lze podle žalovaného dále považovat samotný způsob zasílání podání: nejdříve prostřednictvím e-mailu bez zaručeného podpisu s následným potvrzením stejným textem či stejným připojeným dokumentem ve formě datové zprávy. Tento postup je sice v souladu s ustanovením § 71 odst. 3 daňového řádu, zástupce žalobkyně tak ale postupuje zpravidla a znepréhledňuje tak evidenci doručených písemností žalovaného. Toto jednání, které žalovaný označil za projev soustavného zneužívání práva zástupcem žalobkyně a šikanu, dokládal evidencí podání zástupce žalobkyně v příloze č. 23 tohoto vyjádření. Na přílohách tohoto vyjádření žalovaný také demonstroval, že zástupce žalobkyně své požadavky často formuje obecně a nepřesně, přičemž na nedostatky jeho podání jej žalovaný již několikrát upozornil. Uvedl, že zástupce žalobkyně ve svých podáních často zmiňuje současné i bývalé pracovníky žalovaného i správce daně, které během výkonu poradenské činnosti zaznamenal. Jeho popisy jednání s nimi však nejsou ničím podloženy a neodpovídají realitě, jde o fabulace.
47. Ze strany zástupce žalobkyně tak dochází ke zjevnému zneužití práva, které bylo popsáno v bodech [24] až [26] napadeného rozhodnutí, a které odůvodňuje postup správce daně, který žalobkyni nevyzval k odstranění vad odvolání. Oprávněně totiž mohl očekávat další podání neobsahující konkrétní a věcné důvody nesprávnosti či nezákonnosti platebního výměru, jejichž účelem by bylo jen znepréhlednění jednání a vytvoření koloběhu rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení a blanketních odvolání proti těmto rozhodnutím. Žalovaný odmítl, aby ze strany finančních orgánů v předmětném případě docházelo k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů, jak se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS] (poznámka soudu: č. j. v tomto vyjádření obsahovalo překlep, který byl rozebírán v replice a duplice níže).
48. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 63/2016 - 54 vyplývá, že pokud by žalobce opakovaně podával vadná podání, a tím záměrně znemožňoval správnímu orgánu rozhodnout ať už procesně nebo meritorně, jednalo by se o zneužití práva. Za těchto okolností by jeho počínání nepoživalo ochrany a správní orgán by jej nemusel opakovaně vyzývat k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu. Byť není skutkový stav se zde řešenou věcí zcela totožný, soud jasně na základě předchozích

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyřešil otázku opakovaných vadných podání, jejichž vady je třeba odstraňovat na základě výzvy k odstranění vad podání dle § 74 odst. 1 daňového řádu, tj. výzvy analogické k výzvě odstranění vad odvolání dle § 112 odst. 2 daňového řádu.

49. K rozsudku č. j. 15 Af 2/2022 – 218 pak žalovaný uvedl, že tento především dokládá běžnou praxi zástupce žalobkyně při komunikaci se správcem daně, potažmo žalovaným. Městský soud v Praze i sám ze své praxe přisvědčuje tomu, že společnost GOODWILL PARTNER, s.r.o. se cíleně uchyluje k obstrukčnímu jednání a záměrně zahlcuje finanční orgány četnými podáními, často nesmyslnými a nehodnými statusu daňového poradce.
50. K nesprávné výši stanovené daně žalovaný argumentoval, že žalobkyně nikdy konkrétně neuvedla, jaká je skutečná podlahová plocha bytové jednotky a lze pouze dovozovat, že by měla být menších rozměrů. Správce daně vycházel z údaje obsaženého v prohlášení vlastníka a podle žalovaného tak postupoval nejen v souladu s platnou právní úpravou, ale také z této právní úpravy zjevně vyplývajícím úmyslem zákonodárce. K nesprávnému použití koeficientu předně namítal, že žalobkyně tuto námitku v rámci odvolacího řízení neuplatnila. Chyba pak nebyla v aplikaci Finanční správy, ale ve vstupních datech; do kolonky pro název katastrálního území bylo zapotřebí uvést „NOVÉ MĚSTO – PRAHA 1“, neboť bytová jednotka spadá do průniku území Nového města a obvodu Městské části Praha 1, který tvoří tzv. územně technickou jednotku s číselným označením 727075. Pokud by žalobkyně zadala správné vstupy, aplikace by jí vygenerovala správný koeficient 5 pro výpočet sazby daně pro jednotku typu R v souladu s ustanovením § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí. Výši tohoto koeficientu dokládá také obecně závazná vyhláška Hl. m. Prahy.
51. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně obsáhlou replikou ze dne 19. 12. 2024.
52. Předně upřesnila, že primárním argument žaloby spočívá v tom, že správce daně a žalovaný měli posoudit správnost názoru žalobkyně o tom, že skutečný stav má při stanovení daně z nemovitostí přednost před údaji formálně zapsanými v katastru nemovitostí a zda je rozpor mezi těmito údaji relevantní z hlediska daně.
53. Odkazem na katastr nemovitostí žalovaný fakticky doplňoval nad rámec odůvodnění argumentaci správnosti výroku napadeného rozhodnutí. Zopakovala, že její návrh na prokázání nesprávnosti zápisu v katastru nemovitostí správce daně neprovedl, protože je argumentace žalovaného o právní povaze katastru nemovitostí nepřiléhavá. Žalovaný měl v napadeném rozhodnutí zabývat argumentací žalobkyně a řešit, zda unesla důkazní břemeno nesprávnosti zápisu v katastru nemovitostí. Touto otázkou se pak podle žalobkyně nemá zabývat soud, nýbrž orgány finanční správy.
54. Teprve v soudním řízení žalovaný argumentoval, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno nesprávnosti údajů v katastru nemovitostí; opět však konkrétně nehodnotil důkazní návrhy předkládané správcem daně. Argumentace žalovaného, že v katastru nemovitostí není uveden žádný zápis, ze kterého by vyplýval nesoulad údajů se skutečným stavem, a že správce daně nedisponuje vybavením k určení přesné výměry bytové jednotky měl žalovaný žalobkyni sdělit v daňovém řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a umožnit jí se k těmto závěrům vyjádřit a navrhnout jiné důkazy. Pokud v odvolacím řízení prováděl dokazování katastrálními listinami, měl žalobkyni s výsledky tohoto dokazování seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí postupem podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

55. Dále se vyjádřila k tvrzení, že ze správního spisu nevyplývá, že by místní šetření v minulosti navrhovala. Podle žalobkyně správce daně žalovanému nepředložil úplný spis, neboť žalobkyně ověření skutečného stavu nemovitosti jej v řízení dani z nemovitých věcí na rok 2021 navrhovala provést před i po výzvě k podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí ze dne 31.5.2023, č. j. 5159749/23/2004-70462-111080. Správce daně však některá její podání vyhodnotil jako údajně neúčinná a na jiné věcně nereagoval. Proti následně vydanému platebnímu výměru ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080, podala blanketní odvolání doplněné četnými podáními; přesto správce daně vydal výzvu k doplnění blanketního odvolání ze dne 27. 9. 2023, č. j. 7701486/23/2004-70462-111080, kterou žalobkyně v řízení zpochybnila. Řízení o dani z nemovitých věcí na rok 2021 žalobkyně nepovažuje za ukončené. Pokud žalovaný ve zde posuzovaném řízení vydal napadené rozhodnutí, aniž by postupoval v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu nebo žalobkyni v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 téhož předpisu nedal žalobkyni najevo, že kompletní spis nemá a přesto hodlá ve věci rozhodnout, nemělo by jít k tíži žalobkyně, že žalovaný rozhodl na základě neúplného spisu. Rozpor mezi skutečným a zapsaným stavem správci daně mnohokrát přednesla. Argumentace tím, že žalobkyně nepřednesla, v čem shledává rozpor mezi skutečným stavem a stavem evidovaným v katastru nemovitostí dokládá neúplnost spisu a účelovost argumentace žalovaného.
56. Zástupce žalobkyně se v tematicky související věci k úřednímu záznamu č. j. 1322102/20/2601-70461-507481 vyjádřil dne 6. 11. 2020, přičemž uvedl tvrzení a důkazy relevantní také ve věci vyměření daně žalobkyně. Správce daně se však touto argumentací nezabýval a setrval u formálněprávního stavu. Žalobce proto předložil potvrzení příslušného orgánu o nesprávnostech předmětných zápisů v katastru nemovitost. V příloze podání ze dne 7. 2. 2021 rovněž doložil, že sám komunikoval s dotčenými osobami a snažil se vyjasnit věc rozsahu nemovitosti bez zatěžování správce daně. Následně správci daně opakovaně dokládal, že údaje katastru nemovitostí nejsou uvedeny správně, což uznal i příslušný státní orgán, žalovaný však toto podání zástupce žalobkyně evidentně nesprávně zahrnul mezi „podání kolísavé povahy nebo právo zneužívající“. K tíži žalobkyně tak přičetl jednání postup jejího zástupce v jiných řízeních, které s věcí žalobkyně souvisely jen v obecné právní otázce, což je postup neodpovídající požadavkům spravedlivého správního řízení.
57. Pro žalobkyni je napadené rozhodnutí překvapivé; úvahy žalovaného z vyjádření k žalobě jsou nové a neodpovídají odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečné důvody a úvahy žalovaného, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí tak byly odlišné od těch uvedených v odůvodnění tohoto rozhodnutí, což napadené rozhodnutí činí nesprávným a nezákonným.
58. K absenci doplnění odvolání žalobkyně setrvala na názoru, že není podstatné, která podání správce daně zaevidoval do spisu. Pokud odvolání nemělo požadované náležitosti, měl žalovaný postupovat v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu. Pokud z dokazování shledal, že blanketní odvolání bylo zneužitím práva, měl postupovat podle ustanovení § 115 odst. 2 téhož zákona. Odvolání bez náležitostí nadto není podáním účinným, pokud by tedy bylo zneužitím práva (s čímž žalobkyně nesouhlasila), nemohl o něm žalovaný rozhodnout. Žalovaný je s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 daňového řádu povinen napadené rozhodnutí přezkoumat v rozsahu požadovaném v odvolání. Pokud žalobkyně setrvala již v řízení předcházejícím namítala nesoulad formálně zapsaného a skutečného stavu, namítala vady postupu a řízení před správcem daně a předkládala důkaz místním šetřením, nepochybně ve výše uvedeném spatřovala důvod nesprávnosti nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nezákonnosti platebního výměru ve smyslu ustanovení § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu také ve zde posuzovaném případě. Žalovaný tudíž měl výše uvedené okolnosti zohlednit; sám uvedl, že žalobkyně se správcem daně intenzivně polemizoval a tyto důvody a důkazy žalobkyně v různých souvislostech opakovaně uváděla.

59. Žalobkyně se dále podrobně zabývala body [20] až [25] vyjádření k žalobě, tedy argumentací o zneužití práva.
60. Nesouhlasila, že by žalovaného zahlcovala podáními nízké či kolísavé kvality. Žalovaný nevysvětlil, co míní pod pojmem zahlcování, neupřesnil, která podání v této souvislosti mínil. Podle žalobkyně šlo o nepřiléhavé, nadsazené a účelové tvrzení. Správce daně na dotaz uvedl, že podání kolísavé kvality neeviduje. Pracovníci žalovaného pak při ústním jednání na dotaz, kterými podáními zástupce žalobkyně právo zneužil, odmítli tato podání označit s konstatováním, že otázka zneužití práva jsou předmětem probíhajícího soudního sporu. Nerozuměla relevanci počtu podání, neboť zástupce žalobkyně zastupuje několik desítek daňových subjektů (příčemž žalovaným uváděný počet zastoupených subjektů zástupcem žalobkyně účelově nebo v důsledku vad spisové agendy nebyl správný). Argumentovala také počtem podání, které od orgánů finanční správy za srovnatelné období obdržela, pročez argumentaci zahlcováním nepovažovala za přílehavou. Žalovaný nevysvětlil ani pojem podání kolísavé kvality. Namítla, že jsou běžnou praxí žalovaného, neboť některá jeho rozhodnutí byla soudem rušena. Konstatovala, že neeviduje duplicitně podaná podání, přičemž pro obecnost tohoto tvrzení a povinnost mlčenlivosti argumentaci dále nerozvedla.
61. Pokud žalovaný a správce daně mínili postupovat hospodárně, měli vyhovět již prvnímu návrhu na provedení důkazů o skutečné skladbě a rozsahu nemovitého majetku žalobkyně již v řízení o daňové povinnosti na zdaňovací období roku 2021. Své názory na vztah mezi formálním a skutečným stavem měl žalovaný činit v rámci daňového řízení, ne až před soudem, přičemž posun řešení meritorních otázek do soudního řízení považovala za účelový. Žalovaný měl žalobkyni umožnit odvolání doplnit, případně zohlednit související podání zástupce žalobkyně. Opačným postupem žalobkyni upřel právo na stanovení daně ve spravedlivém daňovém řízení.
62. Žalobkyně dále zopakovala svou argumentaci o irelevanci obdobného jednání zástupce žalobkyně ve věcech jiných zmocnitelů; žalovaný nadto zmínil jen jedno obdobné jednání. Zástupce žalobkyně se vyjádřil také k situaci, ve které sám vystupoval jako daňový subjekt. V této souvislosti zmínil konfliktní situaci s pracovníky žalovaného vzniklou v důsledku jím podaného odvolání.
63. Brojila proti tvrzení, že její jednání je učebnicovým příkladem šikanózního jednání, přičemž v této souvislosti citovala judikatorní závěry vymezující šikanózní jednání. Žalobkyně toliko chtěla, aby žalovaný posoudil její námítky a provedl jí navržené důkazy, přičemž již v řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 navrhovala provedení důkazních prostředků (místní šetření a důkazy o procesních pochybeních správce daně), ty ale nebyly provedeny a nebylo ani sděleno proč nebyly provedeny. Žalovaný podání jejího zástupce jako „podání kolísavé povahy“ nebyla v řízení zohledněna a zástupce nebyl vyzván k odstranění vad těchto podání, čímž žalobkyni upřel právo na přezkum daňové povinnosti a vyhýbal se věcnému projednání námitek. Ačkoliv si žalovaný byl vědom námitek žalobkyně z řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021, blanketní odvolání v posuzovaném řízení označil za zneužití práva. Měl přitom posoudit její klíčové námítky z řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 a procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

námítky, které mu byly známy, nebo žalobkyni vyzvat k odstranění vad podání podle ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu. Místo věcného posouzení se věnoval vymýšlení procesních překážek a systematicky postupoval tak, aby neřešil její věcné argumenty.

64. Nebylo jí zřejmé, co žalovaný označoval jako *modus operandi*, aplikaci vůči nepříslušným správcům daně ani vlastní správní praxi v daném případě. S odkazem na judikaturu o správní praxi dovodila, že vůči zástupci žalobkyně žalovaný v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 daňového řádu a ústavními principy vytvořil individualizovaný přístup k procesním postupům. Zástupce žalobkyně nežádal, aby mu správce daně suploval kontakt se světem, ale o provedení navrhovaných důkazů a posouzení jeho požadavku na stanovení daně podle skutečného stavu. Za nevhodný sociální kontakt naopak označila opakovaná sdělení správce daně, ve kterých stanovoval daň výlučně z katastrálních údajů. Ačkoliv žalovaný zástupci žalobkyně vytýká opakovaná podání, sám mu zasílá kvanta písemností týkajících se jiných klientů zástupce žalobkyně, aniž by se vyjádřil k požadavku na posouzení skutečného skutkového stavu.
65. K námitce o obecné a nepřesné formulaci požadavků, pokulhávání věcnosti, racionality a logiky ze strany zástupce žalobkyně uvedla, že toto vyjádření je obecné a nelze se proto k němu vyjádřit. Nevěcnost, iracionalitu a nelogičnost žalobkyně neshledala. Ke sdělení č. j. 36933/20/5100-41451-711647, ve kterém byl zástupce žalobkyně na nedostatky podání upozorněn, zástupce žalobkyně jednak poukázal na skutečnost, že orgány finanční správy nejsou ochotny zakládat do spisu a zpřístupňovat komunikaci úředních osob vztahující se k postupům správce daně ve věcech konkrétních subjektů, jednak upozornil na fakt, že žalovaný si byl vědom pochybností o nepodjatosti úředních osob. K popisům jednání zaměstnanců zástupce žalobce s (bývalými) pracovníky správce daně a žalovaného předestřených zástupcem žalobkyně, které podle žalovaného neodpovídají realitě, označila toto hodnocení žalovaného za obecné a vyjádřila svůj nesouhlas s ním. Doposud nebyl závěr o fabulaci v žádném daňovém řízení uveden. Pokud argument žalovaného směřoval k podání zástupce žalobkyně ze dne 12. 4. 2022 v jiném řízení, nešlo o fabulaci; žalovaný po zástupci žalobkyně upřesnění návrhu nežádal a nesdělil mu posouzení odpovídající tomu, co žalovaný uvádí před soudem.
66. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně nezákonné a nesprávné již z důvodu, že je založeno na názoru o zjevném zneužití práva. Žalobkyně zopakovala, že se jen domáhala zohlednění skutečného stavu. Svůj závěr o zneužití práva žalovaný žalobkyni nesdělil, ač měl postupovat v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu.
67. Žalovaný neupřesnil, na které výzvy k doplnění blanketních odvolání zástupce žalobkyně reagoval jen žádostí o prodloužení lhůty a přezkum této výzvy, aniž by odvolání doplnil, čímž měl vyvolávat nekonečný koloběh blanketních odvolání a zastavování řízení. Není tak zřejmé, zda jde vůbec o podání ve věci žalobkyně a daň z nemovitých věcí. Žalobkyně každopádně s tímto hodnocením v obecné rovině nesouhlasila. I kdyby doplnění blanketního odvolání nebylo doručeno či bylo doručeno neúčinně, je hodnocení nespécifikovaných podání ve věci různých rozhodnutí v průběhu čtyř let jako „de facto nekonečného koloběhu“ podle žalobkyně nesprávné. K „samoučelné přehlídce zbytečných úkonů“ uvedla, že žalovaný ji sice odmítá, svým postupem ji však správci daně umožňuje a nabádá jej k němu. Jinak by totiž správci daně uložil provedení důkazních prostředků předkládaných žalobkyní. Zopakovala, že skutečnosti žalovanému jde o prosazení názoru o nepodstatnosti skutečného skutkového stavu aniž by byl ochoten související otázky řešit v daňovém řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

68. Žalobkyně dále doplnila svou argumentaci stran nepřipustnosti odkazu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS]. Předně namítala, že žalovaný ve svém vyjádření uvedl č. j. tohoto rozsudku chybně, přičemž pravděpodobně bez dalšího opsal argumentaci správce daně, aniž by si existenci tohoto rozsudku ověřil. Na tento rozsudek žalovaný odkazoval v různých řízeních, přičemž když ho na nesprávné č. j. zástupce žalobkyně upozornil v podání, žalovaný toto podání postoupil správci daně. Zástupci žalobkyně nebylo zřejmé, proč chybnou citaci neopravil, podání postoupil správci daně a proč nadále na nedohledatelné citaci setrvává.
69. Odkaz na citovaný rozsudek rozšířeného senátu žalobkyně považovala za nepřiléhavý a na posuzovanou věc neaplikovatelný. Obsahem rozsudku bylo řešení otázky, zda je správní orgán povinen projednat listinné podání, na kterém přes výzvu k doplnění chybí podpis. Žalobkyně upozornila, že v tomto řízení je posuzována naprosto odlišná otázka (nejde o absenci podpisu, listinné podání a řízení podle správního řádu), přičemž tak je třeba nahlížet také na závěry o zneužití práva; ve zde posuzované situaci bylo zcela jasné kdo činí podání a jaká je jeho vůle. Zatímco v případě posuzovaném v rozsudku rozšířeného senátu profesionální zástupce byl opakovaně ze strany správního orgánu v průběhu správního řízení poučen a velmi dobře věděl, že má podání podepsat, ve zde posuzovaném případě zástupce žalobkyně nemohl tušit, že odesláním blanketního odvolání riskuje ztrátu možnosti toto odvolání doplnit. Ačkoliv obecné pravidlo v citovaném rozsudku vyslovené má podle žalobkyně význam a podání ve výjimečných případech je zneužitím práva, k takové situaci ve zde posuzované situaci nedošlo. Polemika o povaze poštou zasláného doplnění odvolání s přílohami nic nemění na skutečnosti, že žalovaný nesporně včas podané odvolání, které samo nebylo zneužitím práva (neboť o něm rozhodnul), a že si žalovaný byl vědom názorů žalobkyně o nesprávnosti platebního výměru.
70. Zástupce žalobkyně se nepokoušel o zmaření řízení a na jeho jednání nebylo nic zlovolného, nemravného nebo šikanózního. Pokud správce daně nezaevidoval doplnění odvolání, nebylo zbytečným úkonem vůči žalobkyni postupovat v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu. Pokud na základě provedené dokazování dospěl k závěru o zneužití práva, měl tuto skutečnost v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu žalobkyni ozřejmit. Několik let trvající řízení jsou v podstatě „přehlídkou zbytečných úkonů“, správce daně měl navržené důkazy provést již před vydáním platebního výměru na zdaňovací období roku 2021. Nejde však o vyprázdňovaný rituál neúčelných procesních postupů správního orgánu bez smysluplného obsahu, neboť účelem bylo zabránění naplnění práv žalobkyně na stanovení daně podle skutečného stavu a obstruováno právo na instanční přezkum platebního výměru. Za irrelevantní označila, zda se měla v řízení bránit jinak a efektivněji. I kdyby mohla naplňovat své právo vhodnějšími prostředky, žalovaný zcela prokazatelně věděl, co žalobkyně namítala a jaké důkazní prostředky navrhovala.
71. V citovaném rozsudku se navíc uvádí, že zákaz zneužití práva je toliko krajním prostředkem řešení právních sporů a musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (přičemž citován byl bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74 [č. 2099/2010 Sb. NSS]). Úvahy o právní jistotě v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují, proto žalovaný nemohl odkazovat na právní názor a závěry rozšířeného senátu. Případná s ohledem na výše uvedené není ani argumentace odkazující na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 63/2016 – 54.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

72. Za nesprávnou označila žalobkyně také argumentaci v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 15 Af 2/2022 – 218. Uvedla, že věc řešená Městským soudem v Praze dokládá určitou praxi komunikace správce daně se zástupcem žalobkyně, neboť nezákonné zpochybňování plných mocí nebo tvrzení správce daně, že zástupce žalobkyně zastupuje subjekty, které nikdy neviděl a nezná, není raritním a je důsledkem nesprávně vedené agendy správce daně.
73. Zástupce žalobkyně uvedl, že tento rozsudek je nutno interpretovat jinak, než učinil žalovaný. Zástupce žalobkyně se v řízení opakovanými podáními domáhal uznání zmocnění k zastupování daňového subjektu a pokračování daňové kontroly. Argumentoval závěry diskuze mezi zaměstnancem zástupce žalobkyně a náměstkem ministra financí, odborného semináře, na kterém související otázky zaměstnanec zástupce žalobkyně diskutoval s členem Legislativní rady vlády a komparativním pohledem na správu DPH v jiném členském státě. V soudním řízení se domáhal provedení důkazu znaleckým posudkem o obsahu CD předloženého soudu a uplatnil námitku pochybností o nepodjatosti předsedy senátu Městského soudu v Praze. Městský soud následně rozhodnutí žalovaného zrušil, protože žalovaný toleroval několikaletou obstrukci zastoupení daňového subjektu. K výše uvedeným postupům pracovníka zaměstnance žalobkyně se soud vymežil v bodě 61 výše citovaného rozsudku kriticky; zástupce měl vyčkat na vydání rozhodnutí žalovaného a proti němu následně brojit žalobou. Ne vyvíjet další procesní aktivity a účastnit se odborných seminářů a panelových diskuzí, když ve stejných či obdobných aktivitách předsedy senátu Městského soudu zástupce žalobkyně spatřoval možnou pochybnost o nepodjatosti soudce. Žalovaný naproti tomu tvrdil, že Městský soud v Praze přisvědčil tvrzení, že zástupce žalobkyně se cíleně uchýlil k obstrukčnímu jednání a zahlcoval finanční orgány četnými a často nesmyslnými podáními. Taková informace však z rozsudku ani napadeného nevyplývá. Obsahová interpretace citovaného rozsudku Městského soudu v Praze měla podle pracovníků správce daně měly být založeny na tvrzení předsedy soudního senátu uvedené mimo rámec konkrétního soudního řízení. Taková vyjádření však podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. Nao 163/2022 – 178 nemají žádnou relevanci.
74. Dále se žalobkyně ohradila proti tvrzení, že v jejích podáních absentovala relevantní hmotněprávní argumentace. Nebylo jí jasné, která podání měl žalovaný na mysli. Provedení důkazních prostředků a posouzení skutečného stavu navrhovala již k výzvě k podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 ze dne 31.5.2023, č. j. 5159749/23/2004-70462-111080, a to svým podáním ze dne 5. 6. 2023. V tomto podání vedle procesní argumentace uvedla také námitku systémové podjatosti a návrh na provedení místního šetření. Zástupce žalobkyně následně urgoval reakci správce daně na tuto výzvu. Ačkoliv si žalobkyně byla vědoma problému v komunikaci, tyto problémy nevznikly z její činnosti ani vůle a spočívají na straně správce daně, který zástupci žalobkyně neumožnil ústní jednání, neposkytnul informace o relevantní metodice, obstruuje přístup do spisu (přičemž také odmítnul poskytnout zálohu spisu na CD) a účelově vykládal ustanovení § 71 daňového řádu. Hmotněprávní stanoviska a návrhy k postupu činila již v nalézacím daňovém řízení předcházejícím řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 15 Af 2/2022. Ta ale správce daně ignoroval a věnoval se polemice o udělení plné moci.
75. Pokud žalovaný prosazuje názor, že podání zástupce žalobkyně v jiných řízeních týkajících se jiných subjektů měla negativní vliv na práva žalobkyně, musí také připustit pozitivní vliv takových podání zástupce žalobkyně. Za nesprávný proto učinila závěr o dlouhodobém zneužívání práva ze strany zástupce žalobkyně. Tento závěr byl v jiném řízení důvodem pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyslovení nesouhlasu s projednáním věci soudem bez účastníků a podání návrhu, aby soud žalovanému neurčité vyjádření upřesnil tak, aby se na něj dalo reagovat. K takovému postupu je důvod také v této situaci.

76. Za nesrozumitelný žalobkyně označila výrok, že správce daně mohl oprávněně očekávat další podání za účelem znepréhlednění jednání bez konkrétních důvodů nesprávnosti či nezákonnosti platebního výměru. Kontrovala tvrzením, že řízení o stanovení daně považuje za vcelku přehledné, k čemuž shrnula průběh řízení a své hlavní výše zmiňované argumenty. Namítala že, nerozuměla pojmu „znepréhlednění jednání“. Ve věci podala jen jedno podání (podle žalovaného pouze blanketně), takže právní jednání muselo být z podstaty přehledné. Zopakovala, že nezohlednil argumentaci směřující proti platebnímu výměru, byť žalovanému musela být známa, a neprovedl test přiměřenosti, ačkoliv ten je podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu podmínkou pro vyslovení závěru o zneužití práva.
77. K obecné kontrole správnosti pak uvedla, že žalovaný vedle námitek žalobkyně, které mu byly prokazatelně známy, neřešil ani to, zda na podepsané blanketní odvolání lze obecně nahlížet jako na nepodepsané správní podání a použít názor rozsudku, zda odlišnost věci nezakládá působení ústavních pravidel ochrany vlastnického práva zastupovaného daňového subjektu, zda zde nejsou významné skutkové odlišnosti věci, ani to, zda byly dodrženy výše uvedené judikatorní podmínky aplikace institutu zneužití práva. Pokud žalovaný za obstrukci považuje jakýkoliv přípis obsahující názor odlišný od toho zastávaného žalovaným a správcem daně, nemohla žalobkyně obstruovat, neboť se nebránila vyměření daně, doručování písemností a nečinila nepodepsaná podání. Obstruovat nemohla ani polemikou o správních poplatcích a obnově řízení, neboť na nebyla součástí projednávaného daňového řízení. Pokud ve věci došlo k obstrukcím, šlo o obstrukce ze strany správce daně a žalovaného, kteří obstruovali důkazní návrhy žalobkyně. Postup žalobkyně byl odlišný od toho, který praktikovala Motoristická zdravotní pojišťovna v řízení o dopravním přestupku (poznámka soudu: který byl řešen ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu). Zopakovala již výše uvedená tvrzení, že nemínila zahltit žalovaného podáními, ale přimět jej k vyjádření k důkazním návrhům, že první srozumitelný názor žalovaný sdělil až ve vyjádření k žalobě a že měl svůj názor žalobkyni sdělit před vydáním napadeného rozhodnutí.
78. V řízení o daňové povinnosti žalobkyně nečekala na chybu správního orgánu ve smyslu bodu [37] tohoto rozsudku; domáhala se provedení důkazů nebo přezkoumatelného hodnocení jejich relevance, které žalovaný uvedl až před soudem. Správci daně a žalovanému byly známy argumenty žalobkyně i její snaha vyřešit nejasnost základu daně vlastními prostředky. Vyjádření žalovaného směřuje k účelovému navození dojmu, že žalovaný se o návrzích a požadavcích žalobkyně dozvěděl až po vydání napadeného rozhodnutí.
79. K nesprávnému odůvodnění materiálních aspektů věci uvedla výpočet výměry bytové jednotky z podílu na společných částech nemovitosti, kterou správce daně použil pro výpočet daně z nemovitých věcí a vysvětluje, jak se nesprávná výměra bytové jednotky projevila v údajích evidovaných v katastru nemovitostí. Z katastru nemovitostí přitom jednoznačně vyplývá, že název „NOVÉ MĚSTO – PRAHA 1“ a kód 727075 předkládané žalovaným neodpovídají názvu a kódu katastrálního území. Správné zadání čísla popisného, čísla jednotky a parcelního čísla přitom nemají vliv na vygenerování koeficientu, aplikace na jejich základě nedokáže rozpoznat soulad názvu a kódu katastrálního území s údaji evidovanými v katastru nemovitostí. Žalovaný tedy pro účely stanovení koeficientů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

upravuje vstupní data, které nemají oporu v údajích evidovaných v katastru nemovitostí, ačkoliv stran výměry jednotky se od evidovaných údajů odmítá odchýlit.

80. Ve zbytku (článek III. a V. repliky) žalobkyně zopakovala již výše uvedené argumenty.
81. V doplnění repliky ze dne 3. 2. 2025 žalobkyně dále k argumentaci žalovaného stran zasílání totožných podání nejdříve e-mailem a posléze datovou zprávou uvedla, že notifikací podání e-mailem pracovníci správci daně se toto podání dostane lépe a rychleji k vyřizujícímu pracovníkovi a jsou tím eliminovány administrativní obtíže vyplývající z časové prodlevy zpracování podání datovou schránkou. Argument šikanózního jednání spočívajícího v potvrzování e-mailů datovými zprávami se stejnými texty či stejnými připojenými dokumenty podle žalobkyně potvrzuje přístup žalovaného k podáním žalobkyně a nedostatku nestrannosti. Žalovaný rozhodně skutečnosti a podání zcela opomenul a do spisu je nezařadil, napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě neúplného správního spisu. Oznámení podání správci daně či žalovanému e-mailem pochopitelně obsahuje stejný text nebo přílohu jako následná datová zpráva, přičemž tento postup odpovídá ustanovení § 71 odst. 3 daňového řádu. Pokud tento postup považuje žalovaný za šikanózní a vyžaduje, aby datové zprávy obsahovaly jiný text či přílohy či aby v nich nebyla obsažena e-mailová zpráva, jde o požadavky nesouladné se smyslem a účelem právní úpravy; žalovaný tak od žalobkyně fakticky požadoval nezákonný postup. Za nepochopitelný žalobkyně označila argument, že žalovanému zástupce žalobkyně zasílal podání e-mailem, byť měl k dispozici datovou schránku. Zástupce žalobkyně netvrdil, že by datovou schránku neměl přístupnou, přičemž její existenci a přístupnost nad rámec zákonné povinnosti dokládal.
82. Za nesrozumitelnou pak označila poznámku, podle které je systém časových připomínek zástupce žalobkyně pro plánované úkony funkční. Žalovaný měl tento názor vysvětlit již v rámci napadeného rozhodnutí, považoval-li jej za významný z hlediska stanovení daně. Žalobkyně dále uvedla argumentaci obhajující správnost jí používaným latinským číslováním, přičemž sama uvedla, že tyto polemiky nejsou podstatné z hlediska správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a že jde toliko o snahu zpochybňovat kvalitu jejich podání. Pozastavila se také nad tím, že žalovaný ve svém vyjádření věnoval pozornost technickým chybám ve psaní a uvedla argumenty stran latinského číslování argumentů.
83. Dále žalobkyně zopakovala námitky, které již přdestřela v žalobě a replice, aniž by k nim doplnila dodatečné argumenty.
84. V duplice se žalovaný vyjádřil k rozsahu repliky a konstatoval, že je většinou konstatováním již vyřčeného, přičemž věcnost argumentace je minimalizována. K argumentu, že ve vyjádření k žalobě doplňuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný kontroval, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné, řádně odůvodněné a že ob stojí samo o sobě. Setrval na názoru, že správce daně je povinen postupovat v souladu s údaji z katastru nemovitostí ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí. V katastru nemovitostí není uveden zápis, ze kterého by vyplýval nesoulad se skutečným stavem a žalobkyně tvrzený nesoulad nijak nedoložila.
85. K argumentaci ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu uvedl, že není povinen žalobkyni samostatně sdělovat znění příslušných zákonných předpisů a všeobecně známé skutečnosti, taková sdělení nepředstavují dokazování ve smyslu citovaného ustanovení. Daňový řád žalovanému neukládá, aby daňový subjekt seznamoval se všemi svými úvahami. Žalovaný vycházel ze stejných skutkových zjištění jako správce daně a nové dokazování prováděno nebylo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

86. K žádosti, která byla přílohou č. 6 repliky a představovala reakci žalobkyně na výzvu k podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí ze dne 31. 5. 2023, č. j. 5159749/23/2004-70462-111080, žalovaný uvedl, že tato žádost souvisí s předcházejícím řízením o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 a není způsobilá se relevantně promítnout do tohoto daňového řízení. Zástupce žalobkyně podal správci daně další žádost, která je přílohou č. 7 repliky. Šlo o urgenci výše uvedené žádosti z 5. 6. 2023, která byla přílohou č. 6 repliky. Na tuto výzvu reagoval správce daně sdělením ze dne 9. 8. 2023, č. j. 6310186/23/2004-70462-108879, které tvoří přílohu č. 3 vyjádření k žalobě. Z tohoto sdělení vyplývá, že výše uvedená žádost, která byla přílohou č. 6 repliky, nebyla správci daně v rámci nalézacího řízení na zdaňovací období roku 2021 doručena, což žalobkyni v souvislosti s urgencí sdělil. Po opětovném prověření žalovaný zjistil, že žalobkyně tuto žádost správci daně zaslala, ale až po podání žaloby. Dvě identická podání odpovídající příloze č. 6 repliky žalobkyně (tedy žádosti z 5. 6. 2023) žalobkyně podala dne 23. 12. 2024 u provozovatele poštovních služeb, přičemž správci daně byly doručeny dne 30. 12. 2024 a byly zaevidovány pod č. j. 26692/25/2004-70462-111080 a 454997/25/2004-70462-111080. Obě tyto písemnosti postrádají podpis podatele a nelze je proto považovat za účinná podání. Správce daně na ně však v souladu se zásadou vstřícnosti reagoval sdělením ze dne 30. 1. 2025, č. j. 455038/25/2004-70462-108879, ve kterém uvedl, že daňové řízení ve věci stanovení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 považuje za uzavřené, a proto nepokládal provedení místního šetření za nutné.
87. K příloze č. 8 repliky (odvolání) žalovaný uvedl, že žalobkyně správci daně ani žalovanému tuto písemnost nikdy nezaslala a že odvolání tak nebylo doplněno o potřebné náležitosti odvolání. Žalovaný vyzval soud, ať žalobkyni k prokázání tvrzení o podání doplnění odvolání vyzve.
88. Dále podotknul, že ačkoliv žalobkyně nastínila nespokojenost s vedením spisu, sama nakonec uvedla, že není podstatné, zda podání správce daně zaevidoval do spisu předkládaného žalovanému.
89. K ústnímu jednání s úředními osobami Mgr. S. a Ing. T. konané na pracovišti žalovaného dne 16. 10. 2024 uvedla, že toto jednání se vztahovalo k jinému daňovému subjektu za účelem nahlížení do spisu, přičemž zástupce žalobce byl upozorněn na skutečnost, že spis se nachází na Krajském soudě v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci a že v tomto soudním řízení je projednávána otázka zneužití práva. Tyto úřední osoby vedly se zástupcem žalobkyně ústní jednání za účelem nahlížení do spisu, nebyly pověřeny k projednání věci údajně vadných podání zástupce žalobkyně. Z textu repliky, podobně jako v případě Ing. B. a JUDr. K., žalovaný z repliky neseznal smysl a účel jejich výslechu a uvedl, že nadto je v dané věci místně příslušné Územní pracoviště pro Prahu 4. Příkladně označení písemností v popisu jednání zástupce žalobkyně ve vyjádření k žalobě považoval za dostatečné.
90. Žalovaný uvedl, že nemůže přisvědčit nedoloženému tvrzení žalobkyně stran počtu datových zásilek zaslaných orgány finanční zprávy zástupci žalobkyně, protože eviduje toliko zásilky zaslané žalovaným.
91. K namítané irelevanci jednání zástupce žalobkyně ve věcech jiných daňových subjektů namítal, že způsob jednání společnosti GOODWILL PARTNER, s. r. o. považuje za významný, neboť dokládá standardní modus operandi zástupce žalobkyně při jednání s orgány finanční správy. Navržené svědků v bodě 17 článku II. Repliky považoval

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v souvislosti s argumentací o o blanketních podáních a podáních kolísavé kvality za zcela nesmyslné.

92. K tvrzení žalobkyně o neukončeném řízení o stanovení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 uvedl, že jde skutečně toliko o subjektivní dojem žalobkyně, přičemž proti rozhodnutí o odvolání ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633 nebyla podána správní žaloba. Podnět k přezkumu tohoto rozhodnutí byl sdělením ze dne 11. 6. 2024 odložen a toto daňové řízení tak bylo ukončeno, což správce daně uvedl ve sdělení, jež je přílohou č. 3 dupliky.
93. Namítal, že z textu repliky mu nebylo jasné, zda žalobkyně považuje jím uváděný postup výpočtu výměry bytové jednotky za správný či nikoliv. Tento postup byl založen na údajích z prohlášení vlastníka. Žalovaný odmítal, že by upravoval vstupní data katastru nemovitostí pro aplikaci Finanční správy určené k vyhledávání koeficientů. Uvedl, že v bodě [27] vyjádření k žalobě podrobně popsal, jakým způsobem tato aplikace funguje. Aplikace je uzpůsobena tak, aby vyhledávání koeficientů zohlednilo členění Hlavního města Prahy na městské části. Dotčená aplikace není aplikací katastru nemovitostí a pro daňové poplatníky je pouze orientační. Podle žalovaného není pochyb o tom, že správce daně daň stanovil ve správné výši.
94. Žalovaný dále popřel nepodložené tvrzení žalobkyně o tom, že pracovníci správce daně žádali zástupce žalobkyně o notifikaci jeho podání e-mailem. Za nelogické označil tvrzení, že tato e-mailová notifikace vyřízení jeho podání urychlí, neboť podání nemůže být vyřizující osobou vyřizováno před potvrzení účinnosti tohoto podání. Teze žalobkyně potvrzuje, že notifikace podání e-mailem je zjevně obstrukčním jednáním, přičemž žalobkyně potvrdila, že její zástupce má přístupnou datovou schránku. Žalovaný tímto zástupci žalobkyně jasně vyložil, že e-mailová notifikace vyřízení jeho podání nezrychlí, jen situaci zneprůhlední, přičemž dodal, že od žalobkyně (či spíše jejího zástupce) nevyžaduje nezákonný postup; je nelogické, aby potvrzení podání ve smyslu ustanovení § 71 odst. 3 daňového řádu obsahovalo jiný text, šlo by o nové podání.
95. Za absurdní označil vyjádření žalobkyně stran latinského číslování, které odpovídá potřebě zástupce žalobkyně zneprůhledňovat řízení nevěcnou argumentací a je příkladem absurdního obsahu textů zástupce žalobkyně, který se zaměřuje na nepodstatné polemiky. Na druhou stranu uznal, že se ve vyjádření k žalobě dopustil chyby ve psaní týkající se označení nesprávného čísla jednacím u rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39.
96. Žalovaný neshledal návrh na provedení výslechu pana Č. a Bc. K. dokládající ústní jednání ve věci jiného daňového subjektu za opodstatněný, neboť formulace žalobkyně o vědomosti jakýchsi skutečností se mu jeví jako nesrozumitelná a nesouvisející s tímto soudním řízením.
97. Závěrem žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 4 Afs 38/2024 – 93, ve kterém Nejvyšší správní soud přisvědčil zneužívání práva ze strany společnosti GOODWILL PARTNER, s. r. o. a konstatoval, že tato společnost se dopouští záměrného obstrukčního jednání s cílem zneprůhlednit daňové řízení.
98. Na dupliku žalovaného již žalobkyně nereagovala.

V. Jednání

99. Na ústním jednání, které se u zdejšího soudu konalo 30. 9. 2025, žalobkyně i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

100. Žalobkyně doplnila, že mělo být rozhodováno o hmotněprávní otázce stanovení daně, tj. zda byl platební výměr správně. Pokud podala odvolání, měl žalovaný vysvětlit, jak se daň stanovuje a proč považuje její námitky za liché. Žalovaný ale tyto námitky nevypořádal, jen zopakoval postup správce daně, nijak jej nepřezkoumal. Pokud žalovaný doplnění odvolání neobdržel, např. protože se ztratilo, nedošlo, nebo protože např. bylo zařazeno jinam či postoupeno, mělo být odvolání posouzeno jako vadné a správce daně měl vydat výzvu k odstranění vad odvolání. Pokud odvolání obdržel, měl jej vzít v potaz a rozhodnout o něm. I tak, pokud měl za to, že může o odvolání rozhodnout bez této výzvy, neměl se vyhnout meritorní otázce stanovení daně, o té věděl.
101. Soud na jednání provedl důkaz nedatovaným doplněním odvolání, které je přílohou č. 4 žaloby a č. 8 repliky žalobkyně, neboť není součástí správního spisu a jeho obsah má potenciální dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí.
102. Jelikož při vydání platebního výměru správce daně vycházel ze skutkového stavu zjištěného v řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovacím období roku 2021, přičemž předmět daně na zdaňovací období roku 2024 zůstal stejný. Soud proto důkazem provedl platební výměr ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080 (příloha č. 4 vyjádření žalovaného), a rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633 (příloha č. 10 vyjádření žalovaného).
103. Soud také provedl důkaz sdělením Generálního finančního ředitelství vůči žalobkyni dne 11. 6. 2024 pod č. j. 30120/24/7700-40122-505350 (příloha 11 k vyjádření žalovaného a příloha 4 k replice žalovaného), jímž GFŘ sdělilo, že podnět žalobkyně k přezkoumání a zrušení rozhodnutí o odvolání žalovaného ze dne 14. 12. 2023 a prvostupňového rozhodnutí ze dne 8. 9. 2023
104. Soud neprovedl důkaz správním spisem či listinami, neboť správním spisem ani listinami či podklady v něm založenými se dokazování ve správním soudnictví zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, [č. 2383/2011 Sb. NSS]).
105. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz přílohou č. 7 žaloby žalobce – předvyplněným formulářem daňového přiznání v podobě, kdy je jako kód katastrálního území vyplněn kód katastrálního území č. 727181 Nové Město. Nadbytečnost vyplývá z toho, že není spor o číslu katastrálního území, ale o zařazení nemovitosti do Městské části Prahy, která ovlivňuje výši koeficientu.
106. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz jednotlivými odkazovanými rozhodnutími správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016-54, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022-218, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 Af 8/2022 – 39 tj. příloha č. 12 vyjádření žalovaného k žalobě, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 a tomu odpovídající přílohu 5 repliky žalobce), ty jsou stranám i soudu známy z úřední činnosti, navíc jimi žalobkyně ani žalovaný žádná skutková tvrzení neprokazovali, nýbrž jimi měli v úmyslu podpořit své právní závěry ve věci.
107. Obsahem druhého žalobního bodu je námitka, podle které správce daně a žalovaný použili při vyměření nesprávný koeficient ustanovení § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí. Soud nicméně pro nadbytečnost neprovedl důkaz přílohou č. 6 žaloby s tabulkou pro vyhledávání koeficientů pro podání k dani z nemovitých věcí, přílohou č. 1 a 2 repliky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobce (screenyshoty o tom, že Nové Město – Praha 1 či č. 727075 není název či kódem katastrálního území), přílohy č. 3 a 4 repliky (vyhledávání koeficientů pro podání k dani z nemovitých věcí, s kódem území 727181 resp. 727075). O poloze bytu v katastrálním území Nové Město není mezi stranami sporu. Výše koeficientu se však odvíjí v projednávané věci od území městské části. Zastupitelstvo hlavního města Prahy v souvislosti s výše citovaným ustanovením § 11 odst. 5 zákona o dani z nemovitých věcí (v době vydání šlo o ustanovení § 11 odst. 3 tohoto zákona) vydalo obecně závaznou vyhlášku Hl. m. Prahy č. 14/2019 Sb. hl. m. Prahy. V příloze této obecně závazné vyhlášky je pak specifikováno, že pro Městskou část Praha 1 platí koeficient ve výši 5 a pro Městskou část Praha 2 koeficient 2,5.

108. Pro nadbytečnost soud neprovedl výslech Ing. J. B., JUDr. M. K., Mgr. L. S. a Ing. R. T., V. S. a provedení důkazu zvukovým záznamem o průběhu jednání mezi pracovníkem zástupce žalobkyně a žalovaným, výslech L. Č. a H. K. V obecné rovině jimi žalobkyně chtěla vyvrátit tvrzení žalovaného o zneužívání práva ze strany zástupce žalobkyně. Pro soudní řízení jsou však relevantní toliko okolnosti související s potencionálním zneužitím práva ve zde posuzovaném případě, případně prokazující či vyvracející praxi zástupce žalobkyně stran zneužívání práva. Prokazování výše uvedených skutečností se přímo nedotýká zde posuzovaného řízení, přičemž výsledky podle názoru soudu nejsou způsobilé prokázat pro řízení rozhodné skutečnosti, tím pádem výše uvedené výsledky nejsou podstatné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
109. Pro nadbytečnost soud neprovedl návrh žalovaného k provedení důkazu všemi přílohami vyjádření žalovaného k žalobě. Přílohy č. 1 – 11 a č. 13 - 21 (příloha č. 3 vyjádření k žalobě je přitom totožná jako příloha č. 7 repliky žalobkyně) se týkaly daňových řízení s žalobkyní. Přílohy č. 22 a 23 se pak týkají počtu a způsobu zasílání podání zástupcem žalobkyně. Žalovaný těmito důkazními prostředky chtěl prokázat *modus operandi* zneužívání práva ze strany zástupce žalobkyně. Dokazováním v průběhu soudního řízení nelze suplovat nedostatky dokazování řízení správního (či daňového). Soud proto tyto důkazní prostředky neprováděl (vyjma přílohy č. 4, č. 10, z výše uvedených důvodů), neboť řízení, kterých se týkaly výše uvedené přílohy, nejsou předmětem soudního přezkumu a argumentace zneužitím práva ze strany zástupce žalobkyně měla být ze strany žalovaného dostatečným způsobem prokázána již v průběhu předmětného daňového řízení. To, že žalobkyně byla již v minulosti dostatečně poučena o náležitostech odvolání vyplývá, např. str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633.
110. Pro nabytečnost soud neprovedl důkaz k duplice žalovaného doloženými dalšími přílohami. Jde jednak o 2 žádosti (též příloha č. 6 repliky žalobkyně) vůči správci daně učiněné dnech 30. 12. 2024 o přezkoumání výzvy č. j. 5159749/23/2004-70462-111080, k podání daňového přiznání na daň z nemovitosti za rok 2021. Tuto písemnost vyřídil žalovaný dne 30. 1. 2025, pod č. j. 455038/25/2004-70462-108879, neshledal ji důvodnou. Tyto přílohy tedy obsahují skutečnosti, které nastaly po dni vydání napadeného rozhodnutí, nejsou tedy pro věc relevantní.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

111. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

VI.1 procesní vady řízení

112. Žalobkyně namítala, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí obsahovalo podstatné vady. Konkrétně namítala, že správce daně ani žalovaný nepostupovali v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu a že žalovaný případně že nepřihlédl k námitkám, které vůči němu žalobkyně dříve uplatnila, a které je možné považovat za odvolací důvody. Pokud jednání žalobkyně vyhodnotil jako zneužití práva, měl ji s takovým závěrem před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit a umožnit jí se k této skutečnosti vyjádřit ve smyslu ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu. Podstatnou procesní vadou byla také absence posouzení námitek podjatosti úředních osob.
113. Soud se předně zabýval námitkou, podle které měl žalovaný žalobkyni (potažmo jejího zástupce) seznámit se svými názory o zneužití práva a provedenými důkazy, tedy postupovat podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu.
114. Podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu *„[p]rovádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.“*
115. Smyslem a účelem citovaného ustanovení je předcházení vzniku překvapivých rozhodnutí. Vzájemný dialog, jakožto provedení zásady součinnosti, je možný pouze v případě, pokud bude daňový subjekt vědět nejenom o shromážděných podkladech, ale i o tom, jak je odvolací orgán hodnotí a co za skutečnosti z nich dovozuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 – 52, bod 58). V rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 – 78, Nejvyšší správní soud konstatoval, že § 115 odst. 2 větu první daňového řádu je třeba vykládat v návaznosti na § 115 odst. 1 daňového řádu. Odvolací orgán je tedy povinen před vydáním rozhodnutí stěžovatele seznámit s nově zjištěnými skutečnostmi a důkazy, pokud prováděl dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. To potvrdil Nejvyšší správní soud např. i v pozdějším rozsudku ze dne 30. 7. 2020, č. j. 10 Afs 173/2017 – 58. Vyložil, že po zohlednění smyslu a účelu § 115 odst. 2 daňového řádu ... odvolací správní orgán je povinen seznámit odvolatele s odlišným hodnocením skutkového a právního stavu zjištěného v řízení před správcem daně prvního stupně. V rozporu s principem subsidiarity soudní ochrany totiž přenáší efektivní možnost právní argumentace proti novému právnímu názoru odvolacího orgánu teprve na řízení před správním soudem.
116. Mezi stranami je sporné splnění první situace předvídané ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu, tedy zda došlo k provádění dokazování žalovaným. Žalobkyně v replice namítla, že žalovaný prováděl dokazování katastrálními listinami (konkrétně prohlášením vlastníka).
117. Z prvostupňového rozhodnutí správce daně vyplývá, že daň z nemovitých věcí ve výši 3.780 Kč na rok 2024 byla stanovena ve výši poslední známé daně upravené o změny uvedené v § 13a odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí. Ve srovnání s předchozím zdaňovacím obdobím došlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně – pro rok 2024 je pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

předmět daně ze staveb a jednotek R podle § 11 odst. 1 písm. j) zákona o dani z nemovitých věcí stanovena sazba daně 3.50 Kč/m². Na zdaňovací období roku 2023 byla sazba daně ve výši 2.00 Kč/m². Z předpisu daňového přiznání ze dne 31. 1. 2024 založeného ve správním spise, vyplývá, že podlahová plocha bytu správce daně činí 88.2 m², výměra zastavěné plochy jako základ daně činí 108 m².

118. Ve stanovisku Finančního úřadu pro hlavní město Prahu k odvolání proti rozhodnutí o odvolání ze dne 23. 7. 2024, č. j. 5955954/24/2000-11530-110092 správce daně mimo jiné uvedl, že o bytové jednotce bylo již meritorně rozhodnuto v řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021 a že předmět daně na zdaňovací období roku 2024 zůstal stejný. Stran rozlohy bytové jednotky tak správce daně vycházel z údajů již prokázaných ve zdaňovacím období roku 2021.

119. V rozhodnutí správce daně ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080 (tedy z platebního výměru na daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2021) poté soud zjistil, že daň byla žalobkyni vyměřena z moci úřední (žalobkyně daňové přiznání nepodala včas) podle výpisu z katastru nemovitostí listů vlastnictví č. 3819 a 1994, k. ú. Nové Město, obec Praha. a smlouvy kupní č. NZ 568/2020, ze dne 11. 9. 2020, sp. zn. V-53815/2020-101. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633, které toto rozhodnutí správce daně potvrdilo, vyplývá konkrétní postup pro výpočet daně u bytové jednotky č. 777/2, k. ú. Nové Město (za zdaňovací období roku 2021):

- výměra podlahové plochy zdanitelné jednotky	88,2 m ²
- koeficient podle § 10 odst. 3 zákona č. 338/1992 Sb.	1,22
- základ daně ze staveb – výměra zast. plochy	108,00 m ²
- základní sazba daně podle § 11 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb	2 Kč/m ²
- koeficient podle § 11 odst. 3 a 4 zákona č. 338/1992 Sb.	5
- výsledná sazba daně (zaokrouhlí se na 2 desetinná místa)	10 Kč/m ²
- daň ze staveb a jednotek (zaokrouhlí se na celé Kč nahoru)	1080 Kč
- místní koeficient (podle § 12 zákona č. 338/1992 Sb)	2,00
Výsledná daň ze staveb a jednotek	2160 Kč

120. Do správního spisu žalovaného byly před vydáním napadeného rozhodnutí doplněny tři dokumenty: obecně závazná vyhláška o výši koeficientů pro výpočet daně z nemovitých věcí č. 14/2019 na území hl. m. Prahy, Prohlášení vlastníka o vymezení jednotek podle ustanovení § 4 zákona č. 72/1994 Sb. ze dne 19. 10. 2021, informace o jednotkách pořízená z katastru nemovitostí.

121. Co se týče těchto podkladů, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z obsahu obecně závazné vyhlášky č. 14/2019 Sb. ohledně právní úpravy stanovení koeficientů v odst. [16], v bodech [13], [30] a [33] pak vycházel z prohlášení vlastníka – konstatoval, že předmětnou bytovou jednotku vymezilo právě toto prohlášení a že z něj vycházel při vymezení podlahové plochy bytové jednotky 88,2 m², resp. základu daně 108 m². Slovně a přehledně ve formě tabulky pak žalovaný přiblížil postup pro výpočet daně v odstavcích [33] a [34]. Daň v projednávané věci byla tedy stanovena takto:

- výměra podlahové plochy zdanitelné jednotky	88,20 m ²
- koeficient podle § 10 odst. 3 zákona č. 338/1992 Sb.	1,22
- základ daně ze staveb – výměra zast. plochy	108,00 m ²
- základní sazba daně podle § 11 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb.	3,50 Kč/m ²

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- koeficient podle § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona č. 338/1992 Sb.	5
- výsledná sazba daně (zaokrouhlí se na 2 desetinná místa)	17,50 Kč/m ²
- daň ze staveb a jednotek (zaokrouhlí se na celé Kč nahoru)	1 890 Kč
- místní koeficient (podle § 12 zákona č. 338/1992 Sb.)	2,00
výsledná daň ze staveb a jednotek	3 780 Kč

122. Z uvedeného tedy vyplývá, že z tří podkladů, které žalovaný doplnil v odvolacím řízení, žalovaný vycházel ze dvou z nich – z obecně závazného předpisu, jehož obsah nebyl povinen prokazovat (srov. komentář Baxa, J.; Kaniová, L. Komentář k § 92. In: Baxa, J. a kol. Daňový řád: komentář. Praha : Wolters Kluwer, 2011) a z prohlášení vlastníka, z něhož s ohledem na jeho relevanci podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí, ověřil a pro účely své rozhodnutí využil toliko údaje o výměře bytu a o tom, že byt byl vymezen právě tímto prohlášením. Jakkoliv z tohoto podkladu správce daně ve svém prvostupňovém rozhodnutí nevycházel, podstatné je podle městského soudu to, že žalovaný z tohoto podkladu nezjistil žádné nové skutečnosti. Pouze z relevantního zdroje ověřil rozhodnou výměru podlahové plochy bytu, přičemž zjištění obou orgánů daňové správy se zcela ztotožňují a tím i výsledná výše daně, jak názorně uvádí výpočet v žalovaném rozhodnutí. Dokazování prohlášením tedy do věci nepřineslo žádné nové skutečnosti, které by předtím nezjistil správce daně a rovněž to nemělo žádný vliv na daňovou povinnost žalobkyně, už vůbec ne v její neprospěch.

123. Právě na takovou situaci pak povinnost seznámit daňový subjekt podle § 115 odst. 2 daňového řádu nedopadá. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2015, č. j. 7 Afs 214/2015 – 163, vyložil, že pokud odvolací orgán pouze prohloubí a rozšíří odůvodnění rozhodnutí správce daně o další argumenty podporující jeho výrok, tato odlišnost argumentačních závěrů odůvodnění správních rozhodnutí nepředstavuje takovou změnu, která by byla sto ovlivnit rozhodnutí v neprospěch stěžovatelky oproti původnímu stavu. Rovněž v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 Afs 174/2019 – 41 Nejvyšší správní soud vyložil, že „pokud jde o povinnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu podle § 115 odst. 2 daňového řádu, tj. povinnost seznámit stěžovatelku se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují... tato povinnost se.. vztahuje na případy, kdy odvolací orgán provádí dokazování či dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně.“

124. Městský soud se tedy neztotožnil se žalobkyní, že by žalovaný provedeným dokazováním porušil § 115 odst. 2 daňového řádu.

125. Stran další povinnosti seznámit daňový subjekt s odlišným právním názorem, než správce daně prvního stupně, pokud by tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, nelze odhlédnout od skutečnosti, že správce daně o zneužití práva v platebním výměru neuvažoval. Je tomu však ze zcela logických důvodů. Správce daně toliko vyměřil daň v návaznosti na předchozí zdaňovací období, neměl tedy důvod se zabývat povahou a obsahem uplatňování procesních práv žalobkyně v daňovém řízení. K závěru o zneužití práva totiž dospěl poprvé až žalovaný, a to v návaznosti na blanketní odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru. Žalovaný shrnul relevantní judikaturu, tu aplikoval na projednávanou věc, pročež shledal, že žalobkyně podává opakovaně blanketní odvolání, na výzvy k odstranění vad nereaguje, proti zastavení řízení podává opět blanketní odvolání a tak dokola, čímž oddaluje a znemožňuje rozhodnout ve věci. Je tedy toho názoru, že za takových okolností jeho jednání je zneužitím práva, nepožívá právní ochranu, správce daně nebyl povinen žalobkyni vyzývat k odstranění vad

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podaného odvolání, ostatně žalobkyně i tak měla ke dni vydání napadeného rozhodnutí více než tři měsíce, kdy odvolání sama nedoplnila (srov. odst. [18 – 26] napadeného rozhodnutí).

126. Závěr o zneužití práva tedy žalovaný vztáhl toliko k procesnímu postupu žalobkyně při podání odvolání, nikoliv k úvahám správce daně o věci samé, tj. k právnímu názoru o stanovení daňové povinnosti. Žalovaný pouze vyložil, proč žalobkyně nebyla vyzvána k odstranění vad odvolání, na úvahy o přezkoumání výše daňové povinnosti tento závěr neměl nejmenší vliv a tedy neovlivnil rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Naopak, přes vady odvolání žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal věcně *ex officio*. Pro žalobkyni tedy z hlediska meritorního posouzení věci napadené rozhodnutí překvapivé nebylo. Žalovaný podle názoru městského soudu nebyl povinen žalobkyni se svým postojem seznamovat podle § 115 odst. 2 daňového řádu.
127. Soud se proto dále zaobíral námitkou nepřezkoumatelnosti a překvapivosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v nedostatečném odůvodnění závěrů o zneužití práva, konkrétně v absenci uvedení případů, kdy mělo ze strany zástupce žalobkyně ke zneužití práva docházet.
128. Soud však zároveň připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).
129. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stran odůvodnění zneužití práva uvedl, že správci daně i žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že zástupce žalobkyně neustále činí podání, které neobsahují povinné náležitosti, na výzvy k odstranění vad nereaguje a na následné zastavení řízení reaguje blanketními odvoláními, kterými celý proces začíná nanovo a jde tak o proces, který by mohl pokračovat nekonečně dlouho. Argumentoval, že žalobkyně měla více než tříměsíční časový prostor k odstranění vad podání. Postup správce daně proto žalovaný neposoudil jako vadu; pokud shledal, že žalobkyně opakovaným podáváním vadných podání zneužívá právo, nebylo povinen ji podle ustanovení § 112 odst. 2 či § 74 odst. 1 daňového řádu vyzývat k odstranění vad. Tento argument podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016 – 54 a v případě takového jednání ze strany zástupce žalobkyně také citací bodu 61 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022 – 218. Žalovaný dodal, že zájem na ukončení šikanózního jednání žalobkyně převažuje nad zájmem na striktní dodržování zákonného procesního postupu, protože zákonnost platebního výměru přezkoumal i přes vady odvolání.
130. Teprve ve vyjádření k žalobě a duplice však žalovaný podrobným způsobem upřesnil průběh řízení s žalobkyní a společností Grabštejn Immobilien, s. r. o., zároveň zde dodatečně odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 Af 8/2022 – 39, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 4 Afs 38/2024 – 93.
131. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 24 svého rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, je nutno rozlišovat mezi skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti, na straně jedné, a skutečnostmi známými obecně, na straně druhé. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž u obecně známé skutečnosti je totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

již z její povahy nadbytečné, aby soud uváděl, jak se ji dozvěděl (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 29 Cdo 748/2010). Naproti tomu aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, [č. 2038/2010 Sb. NSS], body 27 a 28; shodně ve vztahu ke správnímu řízení rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 As 48/2009 – 94, věc BIOCLINICA).

132. Podle Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti. Ačkoliv rozsudek přitom odkazuje na ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu, přičemž ten se s ohledem na obsah ustanovení § 262 daňového řádu při správě daní nepoužije, soud je názoru, že výše vyslovený závěr je aplikovatelný i na řízení podle daňového řádu. Ustanovení § 93 odst. 1 daňového řádu umožňuje, aby jako důkazní prostředky byly použity jakékoliv podklady, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Daňový řád orgánům finanční správy tedy nezakazuje, aby z úředních skutečností vycházely; tím spíše, když v ustanovení § 93 odst. 2 daňového řádu zákonodárce za podmínek podle odstavce 1 umožnil jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.
133. Se žalobkyní soud souhlasí v tom, že napadené rozhodnutí srov. odst. 24 – 26 dostatečným způsobem nevysvětluje, v čem spočívá znalost žalovaného z úřední činnosti o zneužívajícím postupu žalobkyně při odvolání. V rozhodnutí citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016-54 se týká jiného daňového subjektu i zástupce, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 15 Af 2/2022-218 ze dne 9. 11. 2023 se sice týká hodnocení procesních obstrukcí nynějšího zástupce žalobkyně, nezabývá se však přímo jeho postupem při podávání odvolání. S ohledem na výjimečnost aplikace institutu zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81 [č. 2452/2012 Sb. NSS], bod 32) a jeho dopady na veřejná subjektivní práva žalobkyně bylo nepochybně na místě alespoň konkretizovat řízení, ve kterých se zástupce žalobkyně zneužití práva v minulosti dopustil. Právě správní praxe přitom byla nosným argumentem závěru o zneužití práva v posuzovaném skutkovém stavu; argumentace rozsudky správních soudů sloužila jako toliko podpůrný argument legitimující takový postup v obecné, právní rovině.
134. Na druhou stranu však tento nedostatek nedosahuje intenzity potřebné k vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z bodů [23] až [26] napadeného rozhodnutí jsou naprosto jednoznačně seznatelné jaké úvahy vedly žalovaného k vyslovení závěru o zneužití práva. Ačkoliv tedy správní praxe v napadeném rozhodnutí nebyla konkretizována alespoň odkazem na příslušná řízení, žalovaný v obecné rovině popsal *modus operandi* zástupce žalobkyně, jeho dopady na řízení a dostatečným způsobem odůvodnil posouzení takového postupu jako jednání nesoucího znaky zneužití práva.
135. Správce daně ve stanovisku k odvolání ze dne 23. 7. 2024, č. j. 5955954/24/2000-11530-110092, které je součástí správního spisu, přitom uvedl, že zástupce žalobkyně v daném případě postupuje obdobně jako v případě rozhodnutí správce daně ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

2024, č. j. 41941/23/5100-00460-708633. Z toho je tedy zřejmé, že znalost z úřední činnosti vychází právě z těchto dřívějších řízení u týchž orgánů finanční správy.

136. Soud proto konstatuje, že přes nedostatky odůvodnění správní praxe správce daně a žalovaného, na základě kterých žalovaný vyslovil závěr o zneužití práva ze strany (zástupce) žalobkyně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž i přes výše uvedený nedostatek seznatelné, jakými úvahami se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí řídil, z jakých důvodů přistoupil k vyslovení závěru o zneužití práva a proč v konečném důsledku nepostupoval v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu.
137. Soud dále věcně posoudil námitku, podle které správce daně a žalovaný měli vůči žalobkyni postupovat v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu, tedy ji vyzvat k odstranění vad blanketního odvolání a poskytnout jí v tomto směru poučení.
138. Podle ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu *„[o]bsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.“*
139. Podle ustanovení § 112 odst. 3 daňového řádu *„[o]dstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví.“*
140. Z výše uvedených ustanovení tedy v obecné rovině platí, že pokud odvolání trpí vadami, které znemožňují řádné projednání věci, je povinností správce daně odvolatele k doplnění odvolání vyzvat. Stran charakteru vad jde zejména o absenci základních náležitostí odvolání předvídaných zákonem. Tento postup brání přepjatému formalismu, ve kterém by přítomnost těchto vad automaticky znamenala zastavení řízení.
141. Mezi stranami není sporu o tom, že blanketní odvolání ze dne 27. 5. 2024 (které kromě identifikace napadeného platebního výměru obsahuje toliko větu *„proti napadenému rozhodnutí se podává odvolání“*) samo o sobě neobsahuje všechny zákonné náležitosti odvolání vypočtené v ustanovení § 112 odst. 1 daňového řádu; je tedy zatíženo vadami, které brání řádnému projednání věci. Správce daně ani žalovaný však výše uvedený postup podle ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu nevyužili s odůvodněním, že ze strany zástupce žalobkyně je opakované podávání podání neobsahujících povinné náležitosti jednáním nesoucí znaky zneužití práva, neboť zástupce žalobkyně využíváním blanketních odvolání a neodstraňováním vytýkaných vad správci daně fakticky znemožňuje vydání pravomocného rozhodnutí ve věci a vytváří tak nekonečný proces blanketních odvolání a zastavování řízení.
142. Žalobkyně soudu předložila doplnění odvolání, které dle svých slov měla odeslat poštou dne 28. 5. 2024. Z doplnění odvolání se podává, že proti platebnímu výměru odvolání podala dne 27. 5. 2024, které správci daně pro právní jistotu notifikovala rovněž e-mailem, přičemž tímto podáním toto odvolání doplnila o náležitosti požadované ustanovením § 112 odst. 1 daňového řádu; označila správce daně, který platební výměr vydal, osobu odvolatele, identifikovala platební výměr, uvedla odvolací důvody, označila důkazní prostředky a uvedla návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí. V doplnění odvolání žalobkyně uvedla dva odvolací důvody: jednak vydání platebního výměru, aniž by správce daně provedl žalobkyní navrhované místní šetření, jednak že byl platební výměr vydán úředními osobami, které žalobkyně považovala za systémově podjaté, neboť tyto úřední osoby byly podřízenými

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

úřední osoby, u které byly dány důvody pochybností o nepodjatosti. Žalobkyně požadovala, aby byla daň stanovena podle výsledků místního šetření, alternativně (pokud správce daně nebude ochoten jej provést) platební výměr zrušit a řízení zastavit. Podle žalobkyně bylo doplnění odvolání správci daně zasláno prostřednictvím poštovních služeb dne 28. 5. 2024 především proto, že přílohou tohoto podání byly zvukové záznamy o ústních jednáních zástupce žalobkyně s pracovníky správce daně, které nebylo možné odeslat datovou zprávou. Doplnění odvolání však není datováno a nelze z něj tedy seznat, kdy bylo vyhotoveno.

143. Zneužití práva je principem řešícím kolizi dvou jiných základních principů, kdy právní jistota ustoupí materiální spravedlnosti, je-li právo vykonáváno v rozporu se svým smyslem a účelem. Zneužitím práva se např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48 [č. 869/2006 Sb. NSS] rozumí „[...]situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“
144. Ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 107/2004 – 48 bylo rovněž zdůrazněno, že institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato - ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak je zároveň pocítováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití.
145. Žalované rozhodnutí v tomto kontextu odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS], jehož přípustnost, avšak toliko v obecné rovině jako pravidla, nerozporovala ani žalobkyně. Rozšířený senát se v něm ztotožnil se závěry šestého senátu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31 s tím, že za určitých podmínek může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání tímž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo, jinak by soud fakticky akceptoval „zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání“. Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení přitom nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám *ad hominem* se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí, nebo dokonce zneužití práva, neboť takový

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení nález ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).

146. Ačkoliv se výše citovaný závěr rozšířeného senátu týkal řízení správního, v tomto kontextu poučení ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, tento závěr je pro svou obecnost nepochybně uplatnitelný také v řízení daňovém. Situaci, kdy opakované podávání podání, které úmyslně neobsahují povinné náležitosti, má vést toliko k prodloužení a zacyklení řízení, k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů ze strany správců daně, přičemž tento postup odporuje naplnění účelu daňového řízení, lze bezpochyby za zneužití práva označit. Pokud tedy daňový subjekt své kroky činí jen proto, aby co nejvíce zatížil zbytečnými úkony správní orgán či správce daně a znemožňoval jim tak ve věci procesně či meritorně rozhodnout, jde o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva. Za těchto okolností by jeho počínání nepoživalo ochrany a správní orgán by jej nemusel opakovaně vyzývat k odstranění vad. Ke stejnému závěru došel také Krajský soud v Brně v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016 – 54, který je stran závěru o zneužití práva a šikanózním jednání opakovaným podáváním blanketních podání i přes odlišný skutkový stav přílehlavý.
147. Žalovanému tak lze přisvědčit, že v obecné rovině lze za zneužití práva považovat také situaci, ve které daňový subjekt s cílem prodloužit daňové řízení opakovaně podává podání neobsahující zákonné náležitosti, které ani přes výzvu nedoplní a na následné zastavení řízení reaguje dalším blanketním odvoláním, přičemž tak daňový subjekt činí s úmyslem oddalovat rozhodnutí ve věci.
148. Na druhou stranu však nelze odhlédnout od skutečnosti, že zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81 [č. 2452/2012 Sb. NSS], bod 32). Jinak řečeno, nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností kdy se zákazu zneužití, jakožto výjimky z pravidla, použije, a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovském uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48). Zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74 [č. 2099/2010 Sb. NSS], bod 28, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 [č. 3836/2019 Sb. NSS], bod 30).
149. Ze správního spisu soud zjistil, že správci daně bylo dne 27. 5. 2024 doručeno toliko blanketní odvolání (evidováno pod č. j. 4723183/24), které bylo potvrzeno datovou zprávou ze dne 31. 5. 2024 (evidováno pod č. j. 4881220/24). Tato skutečnost je mezi stranami nesporná. Žalobkyně tvrdí, že doplnění odvolání zaslala dne 28. 5. 2024 prostřednictvím poštovních služeb. Toto tvrzení je spolehlivě vyvráceno v první řadě tím, že správce daně či žalovaný žádným takovým doplněním nedisponují. Neexistuje přitom žádný důkaz o tom, Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

že by bylo účinně podáno a že by správci daně došlo (*a contrario* srov. § 73 odst. 1 daňového řádu). Břemeno důkazní stran prokázání odeslání doplnění odvolání přitom nepochybně tíží žalobkyni, která úkon, jak tvrdí, aktivně učinila a sama má tedy nejlépe vědět, kdy a za jakých okolností tomu tak bylo. Žalobkyně však v průběhu řízení před soudem nedokázala dostatečně hodnověrným způsobem prokázat, že doplnění odvolání skutečně odeslala.

150. Soud si je vědom skutečnosti, že odeslání zásilky prostřednictvím poštovních služeb může proběhnout i způsobem, který se prokazuje jen obtížně (například vhozením zásilky do poštovní schránky). Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že zástupce žalobkyně má s odesíláním zásilek prostřednictvím poštovních služeb opakované problémy: žalovaný v této souvislosti zmiňoval usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 Af 8/2022 – 39, podezřelé ztráty poštovních zásilek zástupce žalobkyně si však již všimnul také Nejvyšší správní soud, který v bodě 13 rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 7 Afs 181/2022 – 34 uvedl: „[n]elze si rovněž nepovšimnout, že různé „lapálie“ týkající se plných mocí a doručování orgánům veřejné správy či soudům provázejí společnost GOODWILL PARTNER, s. r. o. již od správního řízení. Objevily se i v jiném dřívějším řízení u Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 233/2020-46). To vyvolává otázku, zda se jedná o pouhou shodu nešťastných náhod, kdy nezvykle dlouhé lhůty při doručování poštovních zásilek řízením zlého osudu postihují stále stejnou nešťastnou společnost, a to vždy, když tato společnost namísto doručování datovou schránkou, kterou pochopitelně vlastní, překvapivě volí doručování obyčejnou poštou, a to vždy ze stejné poštovní pobočky (143 00 Praha).“ Zůstává tak s podivem, proč si zástupce žalobkyně po předchozích zkušenostech pro frekventované „ztráty“ poštovních zásilek pro případné pozdější prokázání skutečného odeslání těchto zásilek neobstarává podací lístky. Případně proč tento způsob doručování podání stále používá a nevolí jiné, bezpečnější způsoby doručování podání.
151. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že by doplnění odvolání skutečně odeslala, tedy že by žalobkyně vady odvolání skutečně odstranila hned následující den po podání blanketního odvolání, jak tvrdí. Ani ze správního spisu nic nenasvědčuje tomu, že by doplnění odvolání, pokud jej tedy žalobkyně skutečně odeslala, bylo správci daně doručeno.
152. Správce daně a žalovaný proto příhodně tedy vycházeli toliko z původního blanketního odvolání ze dne 27. 5. 2024. Správce daně ve stanovisku k odvolání ze dne 23. 7. 2024, č. j. 5955954/24/2000-11530-110092, které je součástí správního spisu, uvedl, že zástupce žalobkyně v daném případě postupuje obdobně jako v případě rozhodnutí správce daně ze dne 8. 9. 2023, č. j. 7321274/23/2004-70462-111080, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 12. 2024, č. j. 41941/23/5100-00460-708633. Argumentoval, že z výše uvedeného důvodu a nekomplikovaného vyměření daně z nemovitých věcí, kdy o předmětné bytové jednotce bylo již rozhodnuto ve zdaňovacím období roku 2021 a předmět daně na zdaňovací období roku 2024 zůstal stejný, nevyzval zástupce žalobkyně k doplnění odvolání podle ustanovení § 112 daňového řádu. Obdobně jako v případě stanoviska č. j. 8994191/23/2000-11530-110092 k odvolání proti platebnímu výměru č. j. 7321274/23/2004-70462-111080 tak vyšel z předpokladu, že zástupce žalobkyně navrhuje zrušení předmětného platebního výměru a procesní postupy zneužívá pouze k obstrukcím, aby celý zákonný proces co nejvíce ztížil a komplikoval jako po stránce časové, tak obsahové. Žalovaný pak s odkazem na správní praxi správce daně a vlastní správní praxi se zástupcem žalobkyně taktéž žalobkyni k odstranění vad odvolání podle ustanovení § 112 daňového řádu nevyzval.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

153. Soud poznamenává, že ve vyjádření k žalobě a duplice pak žalovaný podrobným způsobem upřesnil průběh řízení s žalobkyní a společností Grabštejn Immobilien, s. r. o., zároveň odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 Af 8/2022 – 39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 4 Afs 38/2024 – 93. Z těchto odkazů na daňové a soudní řízení se podává, že zástupce žalobkyně opakovaně postupoval při odvolání v daňovém řízení stejným způsobem.
154. Pro zde posuzované daňové řízení však tyto odkazy mají především referenční význam. Automaticky jistě neznamenají, že ke zneužití práva došlo či má dojít také ve zrovna řešeném případě. Pokud by však jednání žalobkyně (respektive jejího zástupce) vedené stejným způsobem, jak tomu bylo v jiných řízeních, skutečně vykazovalo znaky zneužití práva, nepochybně by v takovém případě bylo na místě na průběh těchto řízení v napadeném rozhodnutí poukázat a přihlédnout k nim při vyslovení závěru o zneužití práva. V tomto ohledu tedy nelze bez dalšího souhlasit s názorem žalobkyně o nepřiléhavosti jednání jejího zástupce v odlišných řízeních.
155. Závěr žalovaného o zneužití práva žalobkyní při podávání odvolání nicméně ob stojí. Ze strany orgánů správy daní i správních soudů bylo totiž v minulosti i správními soudy opakovaně konstatováno, že se zástupce žalobkyně. V tomto ohledu soud souhlasí i s názorem vysloveným patnáctým senátem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022 – 218, jehož výtka směřovala ke způsobu, jakým práva v daňovém (a následně také soudním) řízení zástupce žalobkyně uplatňoval: v tomto případě tedy k enormnímu počtu obsáhle napsaných podání, která nepřinášela nové argumenty a postrádala stručnost a věcnost. Soud proto neshledal, že by dříve závěr výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze nebyl z žalobkyní namítaných důvodů nesprávný.
156. Ačkoliv správní praxe nebyla přímo v napadeném rozhodnutí žalovaným dostatečným způsobem doložena podklady z konkrétního řízení, nelze odhlédnout od dosavadní praxe žalovaného se zástupcem žalobkyně, který (jak sám tvrdí) zastupuje v řízeních s orgány finanční správy hned několik subjektů. Z argumentace žalovaného se potom podává, že ten v minulosti opakovaně podával několik blanketních odvolání, přičemž v reakci na ně byl ze strany orgánů finanční správy také opakovaně poučován o postupu v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu (v této souvislosti viz např. str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41941/23/5100-00460-708633). V tomto ohledu je irrelevantní, že výzev a poučení se zástupci žalobkyně dostalo v odlišných řízeních, neboť podstata a obsah výzev podle ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu se vždy týkal vad odvolání ve smyslu ustanovení § 112 odst. 1 téhož zákona; ačkoliv tedy šlo o odlišné případy a odlišné vady, aplikovaná zákonná ustanovení zůstala stejná.
157. Jak již soud uvedl výše, podle § 73 odst. 1 daňového řádu platí, že „*podání se činí u příslušného správce daně. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto správci daně došlo.*“ Správci daně však prokazatelně bylo odesláno a posléze doručeno jen blanketní odvolání ze dne 27. 5. 2024, které podle správního spisu nebylo až do vydání napadeného rozhodnutí dne 31. 7. 2024 ze strany žalobkyně žádným prokazatelným způsobem doplněno. Žalobkyně tudíž měla i tak více než dva měsíce k doplnění odvolání, což je lhůta pro doplnění odvolání i bez výzvy správce daně či žalovaného více než dostatečná. Soud připomíná, že nejkratší doba k doplnění odvolání činí 15 dnů (srov. § 112 odst. 2 daňového řádu).
158. Žalobkyně tvrdila, že odvolání doplnila podáním ze dne 28. 5. 2024. Jak však bylo poznamenáno výše, žalobkyně nebyla schopna prokázat, že toto podání prostřednictvím

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

poštovních služeb skutečně odeslala. Důvodem odeslání podání orgánům finanční správy prostřednictvím poštovních služeb byla podle žalobkyně fyzická příloha v podobě USB nosiče. To je jistě legitimní důvod pro doplnění odvolání touto formou. Z textu doplnění odvolání, který žalobkyně soudu předložila, se nepodávají žádné informace, které by snad žalobkyně či její zástupce neměla mít k dispozici 27. 5. 2024, kdy podala blanketní odvolání. Absurdní je i situace, kdy blanketní odvolání podané e-mailem ze dne 27. 5. 2024 potvrdila podáním datovou zprávou ze dne 31. 5. 2024, přičemž obsahem tohoto „potvrzení“ bylo jen původní blanketní odvolání, nikoliv jeho doplnění údajně odeslané poštou dne 28. 5. 2024. Je tak s podivem, že blanketní odvolání sice tímto způsobem potvrdila, text obsažený v doplnění odvolání však i přes doručování skrze (pro zástupce žalobkyně opakovaně problematické) poštovní služby správci daně ani žalovanému nijak nepotvrdila. Spíše než o procesní opatrnosti zástupce žalobkyně to svědčí spíše o obstrukcích ze strany zástupce žalobkyně. S ohledem na zkušenosti orgánů finanční správy se zástupcem žalobkyně z předchozího řízení, opakované poučování zástupce žalobkyně ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu a absenci doplnění odvolání, ač tomu žalobkyni zjevně nic nebránilo, tak procesní postup žalobkyně ve zde posuzovaném řízení skutečně nese znaky procesních obstrukcí a zneužití práva.

159. Žalobkyni v této souvislosti nelze dát za pravdu ani s námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepoměřoval aplikaci institutu zneužití práva s principem právní jistoty.
160. Jak plyne již z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48 [č. 869/2006 Sb. NSS], a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 – 155, [č. 1778/2009 Sb. NSS]), zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vudcích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotkl, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, bod 28).
161. K principu právní jistoty se pak Ústavní soud vyjádřil například v nálezu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3247/11: *„Judikatura Ústavního soudu současně vystihuje vážnost, kterou soud přikládá principu právní jistoty a důvěry v právo, jestliže zaznamenává (mimo jiné), že „... jedním ze základních znaků a předpokladů právního státu a zároveň právní jistoty jako jednoho z jeho atributů je takové uspořádání, v němž každý může mít důvěru v právo ... Princip právní jistoty ve smyslu nutné předvídatelnosti důsledků právního předpisu a nároků na jeho určitost a srozumitelnost však nelze omezovat pouze na samotný text právního předpisu. Následnou interpretací při soudním rozhodování ... dochází k jeho dalšímu dotváření. Předvídatelnost výsledku tohoto postupu spolugarantuje právní jistotu a zajišťuje obecnou důvěru v právo.“* [srov. nálezn sp. zn. II. ÚS 296/01 ze dne 26. 11. 2002 (N 145/28 SbNU 287)]. *„Stabilitu práva, právní jistotu jednotlivce a v konečném důsledku též míru důvěry občanů v právo a v instituce právního státu ... proto ovlivňuje i to, jakým způsobem orgány aplikující právo, tedy především soudy, přistupují k výkladu právních norem“* [srov. nálezn sp. zn. I. ÚS 2216/09 ze dne 31. 5. 2011 (N 103/61 SbNU 551)].“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

162. Z ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu lze s ohledem na princip právní jistoty v obecné rovině nepochybně očekávat, že v případě podání odvolání, které neobsahuje náležitosti specifikované v ustanovení § 112 odst. 1 téhož zákona, dojde ze strany správce daně k výzvě a poučení odvolatele. Žalovaný, vycházející z blanketního odvolání a dosavadní správní praxe došel k závěru, že postup v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu není pro zneužití práva opakovaným podáváním vadných podání v tomto případě na místě. Toliko v předposlední větě bodu [26] napadeného rozhodnutí uvedl, že v posuzované věci má zájem na ukončení šikanózního jednání odvolatele převažuje nad zájmem na striktním dodržování zákonného procesního postupu.
163. Výše uvedené konstatování je však nutné vnímat v kontextu celého rozhodnutí, respektive v kontextu bodů [23] až [26] napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaný popsal běžné postupy zástupce žalobkyně při zneužívání práva a jeho důsledky na procesní postup. Žalovaný nepopíral obecné právo odvolatele na výzvu k odstranění vad a poučení v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu. S ohledem na dosavadní praxi se zástupcem žalobkyně však (i s ohledem na názor správce daně) vyslovil závěr o zneužití práva, které výše citovanou větou z bodu [26] napadeného rozhodnutí nadřadil nad zájem na striktním dodržování zákonného procesního postupu. Ačkoliv si tedy byl vědom standardně uplatnitelného legitimního očekávání odvolatele, ve zde posuzovaném případě zhodnotil přítomnost okolností natolik závažných, že od aplikace ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu ustoupil. Ačkoliv tedy poměření legitimního očekávání odvolatele s aplikací institutu zneužití práva explicitně zhodnotil strohým způsobem, soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že toto poměření nebylo žalovaným provedeno vůbec.
164. Správce daně a žalovaný tedy ve zde posuzovaném řízení skutečně vycházeli toliko z jednoho blanketního odvolání, které za běžných okolností není bez odstranění vad možné považovat za úkon zakládající orgánům finanční správy povinnost věc meritorně projednat. Jednání žalobkyně však již od počátku řízení ve srovnání s již dřívějšími zkušenostmi správce daně, jasným způsobem indikovalo, že se žalobkyně snaží o stejný způsob zneužití práva, jaký její zástupce vůči orgánům finanční správy kontinuálně používá. Žalovaný přitom sice strohým, ale dostatečným způsobem zhodnotil, že prevence zneužití práva v tomto případě převažuje nad povinností formální aplikace procesního práva žalobkyně na výzvu a poučení ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 daňového řádu. Soudu tak nezbyvá než souhlasit s žalovaným a správcem daně, že jednání žalobkyně, respektive jejího zástupce, v tomto případě již od počátku neslo znaky zneužití práva. Soud současně připomíná, že správce daně ani žalovaný tímto postupem žalobkyni nezkrátili na právu na projednání věci ve druhém stupni – vyložili, že stejně jako v předchozím řízení má žalobkyně nepochybně zájem na zrušení platebního výměru. Žalovaný jej pak přezkoumal *ex officio*. Nelze přitom odhlédnout od toho, že v doplnění odvolání mimo námitky podjatosti správce daně žalobkyně uplatnila již jen toliko jednu věcnou námitku, a to, že daň měla být vyměřena na základě místního šetření. Té žalovaný implicitně nevyhověl a vyvrátil ji žalovaný tím, že výměru předmětu daně ověřil z Prohlášení vlastníka.
165. Soud dále posoudil námitku, že správce daně a žalovaný měli přihlídnout k námitkám žalobkyně (respektive jejího zástupce) uplatněným v jiných řízeních, vůči jiným správcům daně a k námitkám, které mu byly z předchozích řízení známy. Zástupce žalobkyně v žalobě tvrdil, že správci daně i žalovanému opakovaně specifikoval okolnosti, na základě kterých ve věci rozhodovaly systémově podjaté úřední osoby. Zároveň se opakovaně domáhal provedení místního šetření.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

166. Podle ustanovení § 91 odst. 1 daňového řádu platí, že „[ř]ízení je zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.“
167. Podle ustanovení § 102 odst. 3 daňového řádu „[v] odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.“
168. Podle ustanovení § 114 odst. 2 daňového řádu „[o]dvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.“
169. Podle ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu „[v] odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.“
170. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, neunes-li jeden daňový subjekt ve svém daňovém řízení důkazní břemeno, nelze vyloučit, že v jiném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána být může. V daňovém řízení daňový subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Z důvodu specifčnosti rozložení důkazního břemene (procesní aktivita daňového subjektu v daňovém řízení má naprosto zásadní význam) nelze ani u případů s obdobným skutkovým stavem předvídat jejich výsledek. Ten totiž bude záviset zejména na tom, jaké úsilí daňový subjekt vyvinul k unesení důkazního břemene. Správce daně nemůže zjištění z jiného daňového řízení ignorovat (jinak by postupoval v rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení), to ovšem za předpokladu, že daňový subjekt správcem daně ve svém řízení souvislosti obou řízení předestře, odkáže na ně, výsledky navrhne provést jako důkaz či jiným způsobem „vнесе do řízení“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018 - 24, DOMINOTRANS OPAVA, body 23 a 25, a ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Afs 212/2020 - 78, bod 31, podtržení doplněno městským soudem). Jako protizákonnou svévoli lze hodnotit nijak nevysvětlené dvojí různé posouzení téže věci, ovšem v otázce, kterou správce daně v konkrétních případech skutečně posuzoval. Neproověření či pouhé přehlédnutí určité skutečnosti, a tedy neposouzení právního vztahu, nelze zaměňovat s jeho aprobační správce daně (takto např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, věc EURO PRIM, č. 1572/2008 Sb. NSS, právní věta III, ze dne 2. 3. 2011, č. j. 1 Afs 9/2011 - 199, AGRA Deštná, bod 19, ze dne 2. 2. 2020, č. j. 10 Afs 343/2019 - 49, CRISTAL PALACE, bod 35, ze dne 5. 5. 2020, č. j. 10 Afs 363/2019 - 50, JKP AGRO, bod 44, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Afs 212/2020 - 78, bod 32, podtržení doplněno městským soudem).
171. Ve zde posuzovaném řízení bylo prvním úkonem ve věci vydání platebního výměru; ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobkyně k předmětu řízení v podobě daně z nemovitých věcí na rok 2024 v některém podání vyjádřila, respektive že by projevila úmysl přenést svou argumentaci a námitky z předchozích řízení do řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Žalobkyně takovou skutečnost neprokázala, neboť odkazovala na podání, které souvisely výhradně s odlišnými řízeními před orgány finanční správy. Konkrétně v replice poukázala na žádost ze dne 5. 6. 2023 (přičemž i stran okamžiku

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

doručení této žádosti orgánům finanční správy panují pochybnosti, jak nastínil žalovaný v bodě 7 jeho dupliky), ta se však týkala výhradně řízení o dani z nemovitých věcí žalobkyně na zdaňovací období roku 2021. Zástupce žalobkyně dále argumentoval podáními ze dne 6. 11. 2020 a ze dne 7. 2. 2021 a argumentací, že rovněž doložil, že sám komunikoval s dotčenými osobami a snažil se vyjasnit věc rozsahu nemovitosti bez zatěžování správce daně. Následně správci daně opakovaně dokládal, že údaje katastru nemovitostí nejsou uvedeny správně. Tyto skutečnosti však ve zde posuzovaném řízení neprokázal ani netvrdil. Žádné propojení žádostí o provedení místního šetření, námitek systémové podjatosti ani jiných případných důkazů uplatněných v předcházejících řízeních se zde posuzovaným řízením o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2024 prokázáno nebylo.

172. Případná komunikace s příslušným státním orgánem nadto není pro stanovení daně relevantní, neboť pro stanovení výměry zdanitelné jednotky je rozhodný skutečně toliko údaj evidovaný v katastru nemovitostí či v prohlášení vlastníka, bez ohledu na jejich soulad se skutečným stavem (viz odůvodnění tohoto rozsudku ke druhému žalobnímu bodu). Pokud skutečně existuje nesoulad mezi skutečnou a evidovanou rozlohou bytové jednotky, přičemž žalobkyně či její zástupce tuto okolnost skutečně řešil s příslušným státním orgánem, je s podivem, že tato údajná vada nebyla do vydání napadeného rozhodnutí z katastru nemovitostí (respektive prohlášení vlastníka) odstraněna.
173. Pokud jde o námitku, že správce daně nezohlednil výsledky svědků, soud konstatuje, že tyto návrhy nebyly v odvolání ze dne 27. 5. 2024 a tím spíše ani v jeho údajném doplnění ze dne 28. 5. 2024 uplatněny. Ani v tomto ohledu tedy správce daně a žalovaný nepochybili, neboť případný návrh na výslech svědků nebyl v předmětném řízení vůbec uplatněn.
174. Teprve v reakci na platební výměr učinila žalobkyně skrze svého zástupce svůj první úkon ve věci, kterým bylo podání blanketního odvolání. Tím do zde posuzovaného řízení žádné dříve uplatněné námítka, důkazy ani argumenty nevnesla. Žalovaný skutečně byl v souladu s ustanovením § 114 odst. 2 daňového řádu projednat všechny námítka žalobkyně, avšak pouze ty, které byly v řízení jako odvolací námítka skutečně uplatněny. Je přitom irelevantní, že v době vydání napadeného rozhodnutí námítka žalobkyně uplatněné v odlišných řízeních znal. Nebyl povinen reagovat na potenciální, avšak neuplatněné odvolací námítka, ze své vůle tak odvolací námítka doplňovat a v podstatě za žalobkyni odvolání domýšlet. Stejně tak nemůže být překvapivé, když na argumentaci žalobkyně ve zde posuzovaném řízení reagoval až ve vyjádření k žalobě. Teprve z žaloby se totiž žalovaný dozvěděl o údajném doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2024.
175. Správce daně ani žalovaný tedy nebyli povinni automaticky přihlížet k argumentaci obsažené v podáních zástupce žalobkyně souvisejících s ostatními více či méně souvisejícími řízeními, ve kterých figuroval zástupce žalobkyně. Návrhy na provedení místního šetření a jiných dalších důkazních prostředků a námitka systémové podjatosti sice byly v odlišných řízeních uplatněny, ve zde posuzovaném řízení však byly údajně žalobkyní navrženy poprvé v rámci doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2024 (přičemž nebylo prokázáno, že toto doplnění odvolání bylo správci daně odesláno, tím spíše doručeno). Ze strany žalobkyně pak nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by se k výše upřesněným námitkám a návrhům na provedení důkazů v minulosti orgány finanční správy stavěly jinak, tedy že by došlo k odlišnému posouzení téže věci v různých řízeních.
176. Soud uzavírá, že žalovaný v souladu s výše citovaným ustanovením § 114 odst. 2 daňového řádu platební výměr přezkoumal pouze v rozsahu odvolání, které měl v době svého

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí k dispozici; byl si přitom plně vědom jeho nedostatků a skutečnosti, že nebylo postupováno v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 daňového řádu. Jak však bylo poznamenáno výše, tento postup byl vzhledem ke zneužití práva ze strany (zástupce) žalobkyně na místě.

VI.2 věcná správnost platebního výměru a napadeného rozhodnutí

177. Žalobkyně namítala věcnou nesprávnost platebního výměru a napadeného rozhodnutí. Správní orgány se nevypořádaly s jejím požadavkem na provedení místního šetření, a aniž by se vyjádřili k názoru žalobkyně, podle které je rozhodující skutečná rozloha bytové jednotky, při stanovení daně z nemovitých věcí vycházeli jen z údajů obsažených v katastru nemovitostí; přestože tyto údaje jsou prokazatelně nesprávné. Věcná nesprávnost daně z nemovitých věcí za rok 2024 v případě bytové jednotky je pak způsobena také použitím nesprávného koeficientu 5 podle ustanovení § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí na řádku č. 315 formuláře daňového přiznání k dani z nemovitých věcí.
178. Tento žalobní bod není důvodný.
179. Soud předně posoudil námitku, podle které správce daně a žalovaný postupovali nezákonně, když nevypořádali požadavek žalobkyně na provedení místního šetření. Zástupce žalobkyně v této souvislosti namítal, že v různých řízeních uplatňoval argument, že nelze bez dalšího brát formální zápis katastrálního údaje za základ stanovení daně. Konkrétně ve vztahu k daňové povinnosti žalobkyně tak činil v řízeních týkajících se stanovení daně za zdaňovací období roku 2021, přičemž v této souvislosti dokládal již výše zmiňovanou žádost ze dne 5. 6. 2023.
180. Podobně jako námitku systémové podjatosti úředních osob se také požadavek na provedení místního šetření pokusil zástupce žalobkyně do řízení o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2024 vnést skrze doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2024. Jak již však soud uvedl výše, nebylo prokázáno, že by doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2024 bylo správcem daně či žalovanému vůbec odesláno, přičemž argumentace uplatněná v odlišných řízeních před orgány finanční správy nebyla do zde posuzovaného řízení účinně vnesena.
181. Správce daně v platebním výměru ani žalovaný v napadeném rozhodnutí proto nepochybili, když se ve svých rozhodnutích návrhem žalobkyně na provedení místního šetření nezaobírali. Nebylo totiž prokázáno, že by tento návrh byl v předmětném řízení uplatněn. Orgány finanční správy tak, v souladu se zákonem (jak je ostatně odůvodněno níže) vycházely toliko z údajů evidovaných v katastru nemovitostí, respektive v prohlášení vlastníka.
182. Soud dále posoudil námitku, podle které měl správce daně a žalovaný při stanovení daně vycházet ze skutečné výměry podlahové plochy bytové jednotky.
183. Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí se „[p]odlahovou plochou zdanitelné jednotky pro účely daně z nemovitých věcí rozumí podlahová plocha a) evidovaná v katastru nemovitostí, bez ohledu na to, zda odpovídá skutečnému stavu, b) uvedená v prohlášení vlastníka, bez ohledu na to, zda odpovídá skutečnému stavu, pokud podlahová plocha není v katastru nemovitostí u zdanitelné jednotky evidována, c) odpovídající skutečnému stavu zdanitelné jednotky, pokud podlahová plocha není v katastru nemovitostí u zdanitelné jednotky evidována ani není uvedena v prohlášení vlastníka“ (podtržení doplněno městským soudem).
184. Jazykovým výkladem výše citovaného ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí lze dojít k jednoznačnému závěru, že pro účely stanovení daně je rozhodná výměra
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

bytové jednotky evidovaná v katastru nemovitostí. Vůči ní se použije podlahová plocha uvedená v prohlášení vlastníka a teprve v situaci, ve které podlahová plocha není v katastru nemovitostí u zdanitelné jednotky evidována ani není uvedena v prohlášení vlastníka, je podlahová plocha vymezena podle skutečného stavu bytové jednotky.

185. Neodpovídá-li zápis skutečnému stavu, je s ohledem na ustanovení § 36 odst. 1 katastrálního zákona katastrální úřad na písemný návrh vlastníka, jiného oprávněného či bez návrhu povinen opravit chybné údaje katastru. K takové změně však zjevně nedošlo - žalobkyně netvrdí, že by o takovou změnu usilovala, přičemž ani katastrální úřad zjevně nezjistil nesoulad mezi stavem skutečným a stavem evidovaným.
186. Zajištění souladu skutečného stavu s údaji zapsanými v katastru nemovitostí či v prohlášení vlastníka přitom není předmětem daňového řízení a vymyká se z kompetencí správce daně. I kdyby se při provedení místního šetření ukázalo, že výměra bytové jednotky je odlišná od stavu uvedeného v prohlášení vlastníka, na situaci by to samotné bez příslušné změny v evidenci nic nezměnilo; v souladu s ustanovením § 10 odst. 4 písm. a, b) zákona o dani z nemovitých věcí je totiž podlahová plocha zdanitelné jednotky stanovena bez ohledu na to, zda odpovídá skutečnému stavu zdanitelné jednotky. Není přitom kompetencí správce daně údaje či dokumenty obsažené v katastru nemovitostí kontrolovat, tím spíše je měnit.
187. Soud se dále zabýval námitkou, zda postup správce daně v souladu s ustanovením § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí vede k porušení pravidel dokazování vymezených v daňovém řádu.
188. Podle ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu *„správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“*.
189. Podle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu *„[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.“*
190. Podle ustanovení § 92 odst. 7 daňového řádu *„[s]právce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.“*
191. Podle ustanovení § 93 odst. 1 daňového řádu *„[j]ako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.“*
192. S ohledem na obsah ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí je údaj o rozloze podlahové plochy zdanitelné jednotky vymezený v katastru nemovitostí či prohlášení vlastníka okolností rozhodnou pro stanovení daně. Povinností správce daně je vzhledem k výše citovaným ustanovením k zásadě dokazování v daňovém řízení zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně, v tomto smyslu tedy zjistit rozlohu zdanitelné jednotky z údajů uvedených v katastru nemovitostí. S ohledem na subsidiaritu použití skutečného stavu bytové jednotky dle § 10 odst. 4 písm. c) zákona o dani z nemovitých věcí lze ke zjišťování a dokazování skutečné rozlohy podlahové plochy zdanitelné přistoupit, až tehdy, nemá-li správce daně k dispozici údaje z katastru nemovitostí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

193. Pokud tedy správce daně zjistí údaje o rozloze zdanitelné jednotky již na základě údajů evidovaných v katastru nemovitostí, bez ohledu na jejich správnost není povinen dodatečně zkoumat skutečný stav rozlohy této zdanitelné jednotky. V postupu správce daně a žalovaného, kteří vycházeli z údajů v katastru nemovitostí a ověřili jej v prohlášení vlastníka, tak nelze spatřovat porušení zásad dokazování v daňovém řízení.
194. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že výklad daňových předpisů musí zohledňovat skutečnost, že ne vždy je zápis vkladu do katastru v souladu se skutečným stavem věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 94/2004 - 50, [č. 979/2006 Sb. NSS]), a že poplatníkem daně z nemovitých věcí je jejich skutečný vlastník; nikoliv osoba, která je jako vlastník toliko evidována (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 351/2018 - 32 [č. 3827/2019 Sb. NSS]).
195. Zákonodárce však v případě výše citovaného ustanovení sám výslovně deklaroval, že v tomto ohledu má zapsaný stav přednost i za situace, ve kterém neodpovídá skutečnému stavu. Žalobkyně nepopírá, že je vlastníkem bytové jednotky. Její námitka spočívá v tom, že rozloha této bytové jednotky neodpovídá stavu zapsanému; tuto skutečnost podle svého tvrzení správci daně opakovaně tvrdila. Nebyla však schopna vysvětlit, jak již soud ostatně poznamenal výše, z jakého důvodu za celou dobu, kdy je poplatníkem daně, doposud nezjedнала nápravu vadně evidované rozlohy bytové jednotky, která by pro ni znamenala nižší daňovou zátěž.
196. Je nerozhodné, že podle ustanovení § 51 katastrálního zákona jsou pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru závazné toliko parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území. Ustanovení § 10 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí lze v tomto ohledu považovat za zvláštní úpravu vůči výše citovanému ustanovení katastrálního zákona, které se uplatňuje toliko v rámci řízení podle zákona o dani z nemovitých věcí.
197. Soud si je vědom závěru Nejvyššího správního soudu, podle kterého musí katastrální úřad opravit chyby není-li katastr v souladu s geometrickými plány, a to bez ohledu na případnou změnu ve výměře parcel, která nemá vliv na skutečný rozsah vlastnictví. Toto tvrzení však není v kolizi se závěrem, že správní orgány při stanovení daně z nemovitých věcí postupovaly v souladu se zákonem z údajů obsažených v katastru nemovitostí. Jak již soud konstatoval výše, pro potřeby stanovení daně jsou relevantní údaje obsažené v katastru nemovitostí, případně prohlášení vlastníka bez ohledu na to, zda jsou v souladu se skutečným stavem.
198. Soud proto konstatuje, že správce daně ani žalovaný nepochybili, když při stanovení daně z nemovitých věcí za rok 2024 ve věci žalobkyně vycházeli z rozlohy bytové jednotky uvedené v prohlášení vlastníka. Zákon v této souvislosti explicitně uvádí, že není rozhodné, zda tento stav odpovídá skutečnému stavu, přičemž takovou skutečnost žalobkyně ani neprokazovala.
199. Soud k návrhu žalobkyně na provedení místního šetření doplňuje, že i přes uplatnění této žalobní námitky a obsáhlé vyjádření v replice žalobkyně doposud dostatečně konkrétně nevysvětlila, co by mělo být prokázáno místním šetřením. V replice uváděla, že správní orgány k nesprávné výměře bytové jednotky došli výpočtem z podílu na společných částech nemovité věci. Výměra předmětné bytové jednotky č. 777/2 je však výslovně specifikována na straně 2 ve článku 3 prohlášení vlastníka. Zde jsou uvedeny rozlohy jednotlivých

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

místností bytové jednotky (jejichž součet činí 88,15 m²) a prohlášení, že celková plocha bytu s příslušenstvím činí 88,20 m². I kdyby žalobkyně namítala nesoulad mezi výše uvedeným součtem a celkovou deklarovanou výměrou bytové jednotky, tato skutečnost by neopodstatňovala provedení místního šetření, neboť tento nesoulad je zjistitelný již ze samotného prohlášení vlastníka.

200. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nepostupoval při stanovení daně s veřejně dostupnými údaji poskytovanými Ministerstvem financí České republiky a nesprávně aplikoval koeficient podle ustanovení § 11 odst. 4, 6 a 7 zákona o dani z nemovitých věcí. Konkrétně namítala použití koeficientu v nesprávné výši 5.
201. K argumentu žalovaného, že žalobkyně námitku použití nesprávného koeficientu uplatnila až v žalobě, soud podotýká, že pro posouzení této žalobní námítky není rozhodné, že ji žalobkyně neuplatnila v rámci odvolacího řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 – 57, vyslovil, že žalobní důvod, který účastník neuplatnil v řádném opravném prostředku v rámci správního (a tedy i daňového) řízení, ač tak učinit mohl, nepostrádá pro účely soudního přezkumu daňových rozhodnutí relevanci. Právní ochrana poskytovaná správními soudy není pokračováním správního řízení. Z žádného ustanovení soudního řádu správního ani z jiného předpisu výslovně neplyne, že by žaloba ve správním soudnictví neměla být projednatelná v té její části, v níž účastník uplatňuje právní důvody, které předtím neuplatnil v přípustném opravném prostředku v rámci správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2008, č. j. 8 Afs 50/2007 – 87).
202. Podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí se sazba daně podle odstavce 1 písm. a), b) a j), případně zvýšená u zdanitelné stavby podle odstavce 2, násobí koeficientem, jehož výše závisí na počtu obyvatel v obci, případně jsou koeficienty stanoveny pro konkrétní obce (Františkovy Lázně, Luhačovice, Mariánské Lázně, Poděbrady a Praha).
203. Podle ustanovení § 11 odst. 5 zákona o dani z nemovitých věcí však zároveň platí, že *„[o]bec může obecně závaznou vyhláškou koeficient podle odstavce 4 zvýšit o jednu kategorii nebo snížit o jednu až tři kategorie podle členění koeficientů pro všechny zdanitelné stavby zařazené ve skupině obytných budov a všechny zdanitelné jednotky zařazené ve skupině ostatních zdanitelných jednotek na území jednotlivé části obce. Koeficient 4,5 lze takto zvýšit na koeficient 5,0. Neodpovídá-li takto upravená výše koeficientu podmínkám podle vět první a druhé, hledí se na koeficient podle odstavce 4, jako kdyby nebyl upraven.“*
204. Zastupitelstvo hlavního města Prahy v souvislosti s výše citovaným ustanovením § 11 odst. 5 zákona o dani z nemovitých věcí (v době vydání šlo o ustanovení § 11 odst. 3 tohoto zákona) vydalo obecně závaznou vyhlášku Hl. m. Prahy č. 14/2019 Sb. hl. m. Prahy. V příloze této obecně závazné vyhlášky je pak specifikováno, že pro Městskou část Praha 1 platí koeficient ve výši 5 a pro Městskou část Praha 2 koeficient 2,5.
205. Bytová jednotka svou lokalitou spadá do katastrálního území s kódem č. 727181 Nové Město. Dle přílohy č. 1. obecně závazné vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, tj. Statutu hlavního města Prahy, však poloha budovy s bytem žalobkyně náleží do Městské části Praha 1, neboť jde o adresu Václavské náměstí č. p. 777, která leží uvnitř vymezených hranic této městské části (nejblíže adrese vede hranice Legerovou ulicí, tj. nad Václavským náměstím). Do katastrálního území Nové Město pak dle téže přílohy Statutu náleží i Městská část Praha

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

2 a část Městské části Praha 8, z čehož nutně vyplývá, že polohu katastrálního území Nové Město nelze ztotožnit jen s obvodem jedné městské části hl. m. Praha.

206. Soud proto neshledal, že by žalovaný koeficient použil nesprávně a že by daň byla vyměřena nezákonným způsobem. Nesouhlasil ani s argumentací žalobkyně, podle které žalovaný upravoval vstupní data aplikace. Ačkoliv je bytová jednotka situována v katastrální území s kódem č. 727181 Nové Město, které zčásti spadá pod Městskou část Praha 2 s koeficientem 2,5, soud přisvědčil žalovanému, že bytová jednotka spadá do té části katastrálního území, která je zahrnuta do Městské části Praha 1 s koeficientem 5.

VII. Závěr a náklady řízení

207. Městský soud v Praze nepřisvědčil žádné z žalobkyniných námitek, v postupu správce daně ani žalovaného procesní vadu neshledal. Námítky, kterými by žalobkyně postup správce daně zpochybnila, žalobkyně u žalovaného účinně nepodala. Oba orgány finanční správy podle názoru soudu při stanovení daně vycházely ze správných podkladů (evidovaných údajů o výměře plochy) ať už v katastru nemovitostí či v prohlášení vlastníka.
208. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
209. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.